

SETKÁNÍ DVOU CIVILIZACÍ

„Kdyby nás navštívili mimozemšťané, dopadlo by to podobně, jako když Kolumbus přistál v Americe, což také domorodým obyvatelům nepřineslo nic dobrého.“ (Stephen Hawking)

Prolog - zmizení

Dvanáctého září 2092

Sídlo televize Reporter, Evropská federální republika, planeta Země

Televizní hlasatelka Amanda Grüberová pracovala pro německou zpravodajskou televizi Reporter vysílající ve všech německy mluvících zemích. Právě seděla ve studiu, pročítajíc si na tabletu poslední události. Kameraman ukázal zdvižený palec na znamení, že se začne za pět vteřin vysílat. Amanda se narovnala a nasadila mírný úsměv. Na kamerách bliklo červené světélko.

„Dobrý den! Začínají zprávy v půl druhé. Evropský parlament dnes brzy ráno zasedl k projednání rozdělení financí. Finanční krize se bude ve Skandinávii podle předsedy finančního úřadu i nadále prohlubovat. Proti hospodářské recesi chce bojovat daňovými reformami.“

Do vysílání naskočila reportáž. Amanda měla chvíli na vydechnutí. Najednou na displeji před ní vyskočilo okno s čerstvou novinkou. Amanda si zprávu rychle pročetla. Zpravodajská relace trvala přibližně čtvrt hodiny. Za tu dobu se objevilo několik aktualizací. Rozhodla se zařadit tuto zprávu na konec zpráv.

„A ještě jedna aktuální zpráva. Nákladní loď Wagon 5 těžební společnosti IMM se asi před dvaceti minutami ztratila ze senzorů všech pozorovacích družic. Její posádka se nehlásí. Zatím není jasné, jak ani za jakých okolností se tak stalo. Podrobněji vás budeme informovat v dalších zpravodajstvích. To je ode mě prozatím vše. Přeji vám hezké odpoledne!“

Kamery se vypnuly. Amanda se napila z lahve, kterou měla postavenou hned vedle židle.

S kameramanem i dalšími pracovníky se dobře znala, a tak nadhodila otázku: „Jak jako, že se ztratila? Co se tam mohlo stát?“

„To bude nejspíš nějaká chyba spojení nebo něco takového,“ mávl rukou muž obsluhující kamerové systémy, „přece se nemůže tak velká loď jen tak vypařit. I kdyby vybuchla, tak to senzory zaznamenají.“

A v tom měl pravdu. Vesmírné lodě jen tak nemizí. I když...

* * *

Ve stejné chvíli seděl expert na vesmírný provoz a havárie, Nick Bell, zadumaný u svého pracovního stolu ve Středisku kontroly vesmírných letů v USA. Dostal na starost prošetřit záhadné zmizení lodi Wagon 5. Napadlo ho znovu si prohlédnout záznamy některých senzorů.

Asi hodinu a půl si hrál s nastavením různých filtrů, až konečně natrefil na něco použitelného. Počítač po pár minutách vyhodnotil něco, s čím si Nick nevěděl rady.

Nějaký druh záření se u lodi vyskytl těsně před zmizením lodi. Loď samotná se vytratila za zlomek vteřiny. Hned na to zmizelo i neznámé záření.

Nick to celé přeposlal svému známému, astrofyzikovi, pracujícímu na univerzitě. Ten spolu se svým týmem provedl expertizu. Více jak týden se tím zábleskem zabýval a na nic, co by zmizení vysvětlilo nebo alespoň pomohlo objasnit příčiny, nepřišel.

* * *

Amanda Grüberová usedla do křesla a po chvíli spustila: „Vysvětlení objasňující příčiny zmizení nákladní lodi Vagon 5 se nenašlo. Loď se před dvanácti dny za záhadných okolností ztratila ze senzorů a od té doby se nehlásí. Oficiální zpráva uvádí, že výboj neznámého záření zřejmě nemá se zmizením nic společného. Pět mužů a vesmírná loď se tak nadále pohřešují.“

1. kapitola - Planeta O-Drox

Byla to velká, terestrická planeta, měla zhruba 25 000 kilometrů v průměru, tedy dvakrát větší než Země. Polovinu povrchu pokrývaly oceány, polovinu pevnina. Podnebí bylo přívětivé. Střídaly se zde dny a noci a také roční období. Planeta vykonávala složitý pohyb, podstatné však je, že její obyvatelé mohli na obloze zahlédnout až tři slunce. Také měla deset přirozených satelitů různých velikostí.

Planetu obývala kromě nespočtu druhů fauny a flóry také neuvěřitelně vyspělá rasa. Na celém O-Droxu žilo bezmála dvacet miliard Droxů. Toto číslo byla ustanovená hranice maximální populace. Ostatní žili na dvou obyvatelných měsících nebo na další planetě ve sluneční soustavě jménem Z-Drox. Kolonizace těchto těles začala poměrně nedávno, proto na nich nebyla ještě pořádně vybudovaná infrastruktura. Vesmírné cestování nebylo pro Droxy problém.

Na domovské planetě O-Drox fungoval bez větších problémů relativně bezchybný systém. Technická i duchovní vyspělost rasy byla obdivuhodná. Podle nejnovějších výzkumů se život na planetě začal vyvíjet před čtyřmi a půl miliardami lety. Dost času na vývoj civilizace. Za tu dobu si rasa prošla řadou těžkých zkoušek. Byly zde i války, nemoci a jiné neřesti. Postupem času se Droxové dostali na úroveň osvícení, jak někteří Droxsští filozofové označovali současný stupeň vývoje. Takřka dokonalý právní systém nebyl zapotřebí, protože tu neexistoval zločin. Za spor se zde dal označit snad jen rozdílný názor filozofů či politiků na danou problematiku. Jinak nic, co bychom mohli označit za neduh. Všichni mluvili stejnou řečí. Droxové k sobě byli laskaví, upřímní a srdeční. Chovali se spíše jako stroje než živočichové. Šli za společným cílem a za pomoci své inteligence a schopností ho co nejefektivněji, nejjednodušeji a nejrychleji dosáhli. Rozbor morálních hodnot, charakteru, filozofie, vědomostí, hospodářství a dalších podobných věcí by vydal na nespočet stránek.

Zkrátka Droxové byli společnost, z které by si mohli další civilizace, pokud by existovaly, brát příklad. Co se týče technické vyspělosti, dá se označit za extrémně pokročilou a pro případnou méně vyspělou rasu nestravitelnou a nepochopitelnou.

Průměrný Drox byl dva a půl metru vysoký, vážil sto třicet kilogramů, chodil vzpřímeně po dvou nohách (s možností rychlejšího běhu po všech čtyřech končetinách), měl dvě ruce, dvě velké oči (tedy zrak vnímající 3D obraz), dlouhé špičaté uši, světle žlutou kůži bez ochlupení, velkou hlavu a neuvěřitelně vyvinutým mozkiem. Pokud mezi sebou nechtěli

mluvit, mohli se dorozumět telepaticky. To však vyžadovalo mnohem větší fyzické i psychické úsilí, a tak si informace sdělovali většinou Droxxštinou.

Největším městem na O-Droxu byl Lopdap s víc jak čtyřmi sty milióny obyvateli. Bylo to hospodářské, kulturní a politické centrum. Sídlila zde Sborovna správců řídicích národ. To byli vrchní představitelé Droxxů, kteří řídili fungování a vývoj. Tato elita národa byla vybírána ve složitých volbách. Stejně jako ostatní Droxxové, nikdy by tito vládci neudělali nic špatného, naopak činili to nejlepší pro blaho všech.

A takto žili Droxxové šťastně a bez pochybností, že by se s jejich civilizací mohlo cokoliv stát. Věřili, že současný stupeň vývoje už je jen krůček od jakéhosi povznesení do jiné dimenze bytí. Mysleli, že tohle je jejich největší rozkvět a že stávající úroveň je absolutní špička evolučního vývoje inteligence, charakteru, těla i duše.

2. kapitola – Vynoření do neznáma

V tmavém vesmíru se vytvořil fialový bod. Okamžitě se počal rozpínat jako pavučina. Rozvětvoval se a vlákna se směrem od středu začala rozšiřovat. Když tento úkaz dosáhl rozměru kilometr v průměru, rozpínání se zastavilo, ale zato se tento záhadný oblak více rozzářil. V mžiku se několik set metrů před ním objevila vesmírná loď. Pavučina se pak vcelku rychle vytratila. Loď měla tvar zploštělého válce, z kterého u zádi vystupovali v pravém úhlu směrem dolů tři menší válce. Z boku tedy loď vypadala zhruba jako písmeno L.

Asi sto metrů dlouhá, dvacet široká a patnáct vysoká loď převážela šest set tisíc tun vysoce radioaktivního prvku jménem Novusfonsium (v překladu Nový zdroj). Ten se používal v jaderných elektrárnách. Byl velice účinný, mnohem více než Uran. Těžil se na jednom velkém asteroidu, jehož dráha byla změněna tak, aby obíhal Slunce ve vzdálenosti o něco menší než Země. Těžební společnost, která tento krok provedla, nelitovala. Zřídila si monopol na těžbu a dovoz na Zemi, kde prvek draze prodávala.

Na palubě bylo pět mužů – kapitán, palubní inženýr, vědec a dva dělníci. Všichni se seběhli do pilotní kabiny na přídi a zmateně hleděli do prostoru před sebou velkým předním sklem. Všem se honilo hlavou to samé – jak se sem dostali. Nikdo však nepromluvil. Konečně se někdo z nich zmohl alespoň na něco. Palubní inženýr odklopil krytku a stiskl malé zelené tlačítko, které vzápětí třikrát bliklo. Z lodi, přesněji z vysílače, vyšel radiový signál a rychlostí světla se šířil do všech směrů. Byl to nouzový signál. Za několik dalších okamžiků bylo ticho prolomeno a členové posádky začali horlivě diskutovat o tom, co se stalo.

Vědec, který dohlížel na náklad a byl ze všech na palubě nejvzdělanější, si vzal slovo: „Pár vteřin před tím zábleskem jsem naměřil zvýšené hodnoty jistého záření. Exponenciálně rostlo a já se začínal bát, aby to nevyvolalo nějakou reakci Novusfonsia. Myslel jsem, že to vychází ze Slunce. Dřív, než jsem mohl cokoliv dělat, se objevil ten záblesk. Pak už to záření senzory nezaznamenaly.“

„Ale jak vysvětlíš, že tady není Země? Vlastně zmizela celá sluneční soustava,“ začal panikařit jeden z dělníků, holohlavý drsňák s nejnižší inteligencí na palubě.“

Kapitán mu položil ruku na rameno, aby ho zastavil, a sám pronesl: „Už chápu. Nezamizela Země, ale my. Ten záblesk nás přenesl někam pryč.“

„Kam pryč? Jak daleko?“ vyhrkl druhý dělník.

Nikdo mu neodpověděl. Palubní inženýr koukal na monitor a zkoumal doposud zmapovanou oblast. Zatím nic. Kolem lodi bylo prázdno. Kapitán si nasadil sluchátka s mikrofonem a namačkal na displeji příkaz.

„Nevysvětlitelný úkaz, zřejmě jakési záření, nás asi před pěti minutami přenesl během několika vteřin na neznámé souřadnice. Celá posádka je v pořádku. K dosažení oběžné dráhy

Země nám zbývala asi hodina a tři čtvrtě. Do lodního deníku zaznamenal dvanáctého září 2092 kapitán Aiden Boocks.“

Nezbylo jim nic jiného než čekat. Palubní inženýr se správcem nákladu stále analyzovali data ze všech senzorů a snažili se najít vysvětlení, či dokonce nějak dostat posádku i s lodí domů. Najednou se ozvalo pípnutí. Vědec se podíval na monitor.

„Senzor zachytil první nejbližší objekt. Pět světelných minut od nás je dost velké... vlastně obří těleso. Asi dvakrát větší než Země. Je to planeta,“ zkonstatoval.

Všichni věděli, že pět světelných minut by letěli na maximální rychlost asi pět týdnů. Zásoby všeho měli jen na několik dní. I kdyby, a že pravděpodobnost byla mizivá, byl na planetě kyslík, nestihli by se tam dopravit. Byli odsouzeni ke smrti ve vesmírné pustině bůhví jak daleko od domova.

3. kapitola - Signál

V rozlehlé vysoké prosklené budově s mnoha venkovními ochozy, na střeše s mnoha zaměřovacími přístroji a radary, se nacházelo Centrum leteckého a vesmírného provozu. V celém středisku obsluhovaly počítače asi čtyři stovky Droxů. V šestém patře seděl také Lavop, obyčejný Drox konající svou každodenní práci. Ten měl, stejně jako většina ostatních v šestém podlaží, za úkol sledovat vzdálenější, méně frekventovaný okruh. Jeho počítač nebyl propojen s přístroji na střeše budovy, nýbrž s družicemi na oběžné dráze nasměrovanými senzory směrem od planety.

Lavop se zadíval dlouze na data na monitoru, dá-li se tak říkat holografickému obrazu vznášejícímu se nad stolem. Viděl, že dvě družice nezávisle na sobě zachytily jakýsi radiový signál. Drox se na to zaměřil. Po chvíli usilovné práce lokalizoval vysílač signálu. Byl asi pět světelných minut, tedy zhruba sto miliónů kilometrů, daleko. Lavop zjišťoval, co by to mohlo být. Žádný objekt s plánovanou dráhou, tedy vše včetně vesmírného odpadu, se v tu chvíli neměl nalézat v místě, odkud byl signál vyslán. Navíc bylo nepravděpodobné, že by kus kamene vysílal signály. To znamenalo, že se tam to těleso náhle objevilo. Směrem od O-Droxu ani Z-Droxu ani od měsíců nebo vesmírných stanic nemohlo přiletět, protože by si toho již dávno nějaké družice všimly.

Lavop byl celkem zmatený, ale zachoval se podle předpisů. Podal mimořádné hlášení a celý případ předal kompetentním kolegům. On sám měl za úkol sledovat polohu objektu. Ta se zatím neměnila, což bylo také zajímavé. Velitel mise, i když toto označení je do jisté míry zavádějící, protože Droxové měli dost jiný systém, okamžitě vyburcoval vědce i bezpečnostní složky. Nevědělo se, jestli to je jen nějaký asteroid nebo nepřátelský narušitel. Obranná loď obíhající na orbitě vyslala eskadru čtyř malých stíhaček a jednu multifunkční loď třídy Gafaral.

Droxské plazmové motory využívající k zisku energie proces anihilace dokázaly dosáhnout neuvěřitelné rychlosti. Inerciální tlumiče navíc dokázaly kompenzovat přetížení a nastolit v celé lodi umělou gravitaci. Brzdění pro tyto motory ve vakuu také nebyl problém.

Za několik hodin dorazila eskadra k neidentifikovatelnému objektu. Překvapivě se nalézal stále na stejném místě. Pohnul se jen v řádu stovek metrů. Stíhačky ho obklíčily a ze vzdálenosti pouhých několika set metrů ho začaly zkoumat.

Pilot mající na starosti hlášení řekl: „Objekt má nekonvexní tvar s největším rozměrem sto metrů, různorodé chemické složení, vyzařuje nějaký druh energie, nese známky pokročilejší mechaniky. Podle celkového konceptu se to dá považovat za těleso vytvořené inteligentní entitou určené k přepravě vesmírným prostorem. A pozor – podle skenu se uvnitř nalézá pět pokročilých živých organismů.“

Tato věta přepsala droxské dějiny. To pro celou rasu znamenalo převrat. Do této chvíle se jen ti nejlepší kosmologové, biologové a filozofové zabývali otázkou, zda existuje i jiný typ života. Tato otázka se rázem zodpověděla sama. Teď mělo dojít k prvnímu kroku. Při prvním setkání by nemělo dojít k chybám. Jenže jak to provést? Na první setkání dvou navzájem mimozemských civilizací neexistuje rovnice, právě proto, že je to první setkání. Ačkoliv se snažili všichni aktéři setkání, jak ve vyslané eskadře, tak ve středisku, zachovat klid, vzrušení, radost a obavy se brzy projevíly.

Velitel mise přivolal do střediska všechny, kteří by nějak mohli pomoci. Média ihned ohlásila tuto zprávu. Život na celé planetě a v koloniích se zastavil. Celá rasa s napětím a očekáváním přihlížela prvnímu setkání dvou civilizací.

4. kapitola – První kontakt

V prostoru se vznášelo pět vesmírných lodí. Čtyři tvořily jakýsi čtverec a jedna se nacházela ve středu. Vypadalo to, jako když smečka šelem obklíčí bezbrannou oběť. Posádce pozemské lodi se to tak také jevilo.

Kapitán ohlásil zděšeným tónem: „Jsou tu nějaké objekty... čtyři... ne, pět. A přibližují se k nám.“

Palubní inženýr přešel přes kabinu a zahleděl se na displej se slovy: „To bude nějaká chyba. Zpomalují. To je přece nemožné.“

Oba dva se bavili o asteroidech, nikdy by je ani nic jiného nenapadlo. Palubní inženýr restartoval senzory. Když se o deset vteřin později opět načetla data, uviděli oba muži opět tečky znázorňující přítomnost nějakých těles. Čtyři zaujaly pozici kolem lodi a páté se pomalu blížilo. Teď přiběhli na můstek i ostatní muži. Nemohli uvěřit svým očím. Hleděli na monitor s tupými výrazy. Kapitán vyhlédl z předního skla a zahlédl malou tečku, která se zvětšovala. Po několika dlouhých vteřinách si toho všimli i ostatní. Pořád se to blížilo. Už jasně rozeznali tvar. Aidenovi se začala valit krev do hlavy, až zčervenal. Svaly a žaludek se mu začaly stahovat úzkostí. Všichni nyní stáli bez hnutí jako opaření, ani nedýchali. Mimozemská loď zastavila asi třicet metrů od té pozemské. Dlouhé vteřiny se nic nedělo. Obě strany vyčkávaly, co udělají ti druzí. Čas se neskutečně vlekl. Droxové netušili, zda jsou ti druzí přátelští nebo nebezpeční. Pro lidi bylo toto setkání také premiérou, co se styků s mimozemšťany týče. A navíc – nalézali se v neznámém koutu vesmíru zřejmě bez šance návratu

Kapitán stiskl jedno z tlačítek před sebou. V reproduktorech zašumělo, jak se komunikační kanál aktivoval. Ještě pár vteřin váhal a pak konečně promluvil. Svá slova pronášel pomalu, klidným hlasem.

„Hovoří kapitán Aiden Boocks, velitel lodi Wagon 5. Jsme pod ochranou Mezinárodních úmluv o vesmírném programu. Neznámá loď, identifikujte se,“ nakonec rychle dodal, „prosím!“

Droxské lodě vysílání zachytily, ale vůbec nerozuměli. Hlas kapitána je dokonce trochu vylekal. Nebylo by bývalo lepší, kdyby Boocks mlčel a místo toho vyčkával? Droxové byli zmatení a nevěděli, jak reagovat. Byla to deklarace války nebo nabídka míru nebo snad volání o pomoc?

Jujapak, velitel lodi třídy Gafaral, se zachvěl. Tříkrát poklepal na desku před sebou, zřejmě klávesnici, a dal tak znamení doprovodným stíhačům, aby setrvali na svých pozicích a nestříleli bez povolení. Co má ale dělat? Napadlo ho, že bude moudré dát cizincům znamení, že jim nerozumí. Na zlomek vteřiny pozdvihl oči k nějakému čidlu. Tento krátký pohled spustil komunikační kanál. Snažil se mluvit pomalu a co nejzřetelněji vyslovovat, i když to šanci na porozumění nijak nezvyšovalo.

Řekl v droxštině: „Nerozumíme vám. Budeme se snažit vytvořit překladač našich řečí, ale to potrvá dlouho.“

Pět mužů na palubě Wagonu 5 slyšelo jen neurčité skřeky a škrundání. Všichni však byli přesvědčeni, že se jedná o nějaký typ přepadení a na druhé straně jsou nějakí lidé. Rozhodně je zatím nenapadlo, že by se právě setkali s mimozemšťany. Báli se, protože převáželi velice cenný a nebezpečný náklad a neměli žádné zbraně. Do lodí se ani zbraně nezabudovávaly. Ačkoliv již byla vesmírná doprava rozšířená, stále to byla výsada vědců, poskytovatelů vesmírných zájezdů a dobrodruhů, nikoliv zlodějů nebo teroristů. A pak tu byla Mezinárodní úmluva o vesmírném programu. Tohle by vlastně byl úplně první případ přepadení mimo zemskou atmosféru. Hlavou se jim honilo ještě mnoho jiných myšlenek. Byli bezbranní, a tak mohli jen doufat. Kapitán zkusil ještě asi dvacetkrát navázat spojení, ale marně. Odpovědí mu vždy bylo jen nesrozumitelné žvatlání.

Největší z droxských lodí se dala do pohybu. Pomalu proplula prostorem, až se dostala pod pozemskou loď. Nakonec provedla přibližovací manévr. Obě lodě se nalepily na sebe. Jujapak zariskoval, rozhodl se provést první krok. Tvarovací hmota, něco jako pěna, u průchodu droxské lodi se přeměnila tak, aby se mohla vzduchotěsně spojit s neznámou lodí. Okraje průchodů obou lodí se přitiskly k sobě. Zasyčelo to, když se vyrovnával tlak. Uzávěr droxské lodi se kruhově rozevřel.

Teď byli na řadě pozemšťané. Boocks nevěděl, co má udělat. Zavřel oči, dodal si odvahy a otevřel poklop.

5. kapitola – Mezník v droxských dějinách

Jujapak, který už stál notnou chvíli u průchodu, překročil práh. Celá posádka Wagonu 5 běžela k průlezu připravena na nejhorší. Jeden ze svalovců, spatřiv mimozemšťana, ztuhl a v panice zůstal strnule stát na místě. Ti, kteří ho následovali, do něj vrazili a všichni se svalili na zem. Jujapak na ně zíral s údivem, ale, i když netušil, co to znamená, neulekl se.

„Co to, do hajzlu, je?“ vytřeštil oči muž, který mimozemšťana zahlédl první.

Všichni muži si Jujapaka s obdivem prohlíželi. Kupodivu se ani nebáli. Nač také? Kdyby to byli nepřátelé, už by je jistě usmrtili jedním z mnoha způsobů. A kdyby se s nimi vůbec nesetkali, zemřeli by hladem tisíce světelných let od domova. Stejně by neměli na výběr. A tenhle mimozemšťan se zdál být mírumilovný. Neměl u sebe žádný předmět připomínající zbraň.

Jujapak pokynul dvěma vojákům, aby zůstali na palubě droxské lodi. Doufal, že tím vzbudí důvěru. Sám se vydal k pozemšťanům. Kapitán Boocks věděl, že mimozemšťan neporozumí jeho řeči, přesto se pokusil komunikovat. Udělal pár kroků vpřed. Ukázal Jujapakovi dlaně na znamení, že nemá zbraň.

Pak ukázal na sebe a pronesl: „Aiden Boocks.“

Pak ukázal na Jujapaka, který však slyšel jen podivnou změť hlásek. Pak ale pochopil, co říkal cizinec. Říkal své jméno a chtěl po něm to samé, takže Jujapak vyslovil své jméno. Pak pokynul kapitánovi, aby ho následoval. Boocks se nezdráhal a pozvání přijal. Ostatní muži odhodili své zbraně a následovali svého velitele. Loď třídy Gafaral byla takřka dvakrát menší než Wagon 5, takže za chvíli stanuli na ošetřovně. Všech pět mužů si postupně lehlo na nějaké lehátko. Nad celým tělem projel několikrát nějaký skener. Ten zjistil a vyhodnotil úplně všechno. Na co by lidé potřebovali desítky různých přístrojů, měřičů, doktorů a co by na Zemi zabralo hodiny, zde provedl tento unikátní stroj během pár vteřin.

Doktor sdělil Jujapakovi: „Pozoruhodné bytosti. Ačkoliv se to na první pohled nezdá, jsou nám hodně podobní. Dýchají kyslík, v žilách jim koluje krev, podobná soustava orgánů. Hodně jste riskoval, když jste s nimi byl v kontaktu, mohli vás něčím nakazit. Nicméně jsou

naprosto neškodní. Výsledky vyšetření pošlu odborníkům, to pro ně bude nejlepší zážitek v životě.“

Velitel droxské lodi na zdravotníka souhlasně kývl. Co teď dělat? Jakýs takýs protokol existoval, ale... Tohle je setkání s jinou rasou. Jujapak tomu nemohl stále uvěřit. Lidé se to také stále snažili vstřebat. Zmizel jim domov a pak náhle potkali cizí civilizaci. Boocks nevěděl, zda má být smutný, nebo se radovat. Jujapak konečně přerušil trapnou chvíli ticha. Změřil si Aideny Boockse a jeho přátele pohledem a pak jim pokynul, aby šli s ním. Když dorazili na můstek, vyřukal Jujapak příkaz na klávesnici.

Rožkázal posádce: „Vezměte tu loď do vleku, vracíme se na O-Drox.“

Droxové začali horlivě pracovat. To, co se chystali udělat, se dělalo výjimečně a navíc s mnohem mohutnějšími loděmi. Po několika minutách programování a dohadování s palubní umělou inteligencí, která prováděla většinu výpočtů, se daly věci konečně do pohybu, doslova. A těmi věcmi byly lodě. Stíhačky poodletěly dál. Z lodi třídy Gafaral vyšlehl proud energie. Okem neviditelný, ovšem podle přístrojů velice silný. Pole vytvořilo jakousi bublinu kolem Wagonu 5. Droxská loď zapnula motory na maximální výkon. Zprvu to šlo ztěžka, pak se ale rychlost ustálila a celá letka se vracela domů. Menší loď táhla větší za doprovodu stíhačů. Drox stiskl nějaké tlačítko.

„Hovoří Jujapak. Přichystejte doky, vracíme se s nákladem. Komunikační tým ať je na místě, až dorazíme. A ať je tam také zástupce vůdců ze Sborovny správců. A doporučuji vyhlásit mimořádnou přestávku ve všech institucích. Všichni Droxové by měli být dnes svědky této velké události!“

6. kapitola – První den v novém světě

Konvoj stanul před branami O-Droxu. Stíhačky se už odpojily a zaletěly do hangáru pro jednomístné stroje. Droxská loď spolu se svým nákladem vletěla do obrovského prostoru, jakési dutiny, v obří orbitální stanici. Bylo tam mnoho spojovacích průchodových tunelů a úchyťů pro lodě a také mnoho zadokovaných větších či menších lodí. Většina jich byla ale větších než loď třídy Gafaral. Hangár se rozléhal kam až Boocksovo oko dohlédlo. A to byl jen zlomek. Vyděl zhruba jednu třetinu. Celý hangár měl desítky kilometrů krychlových. Wagon 5 byl stále spojen s drožkou lodí vlečen v silovém poli, což znesnadňovalo manévrování.

Za těch pár hodin, co zabrala cesta, se v doku shromáždil velký dav zvědavců. Organizační operátoři museli korigovat počet Droxů vpuštěný do chodeb, kudy měla delegace projít, zároveň však nesměli nijak narušit běžný provoz. Některé dveře musely být kvůli náporu vítajících občanů uzavřeny. Do odbavovací haly byli vpuštěni jen vybraní Droxové. Čelní představitelé různých institucí, reportéři a vojáci. Poslední jmenovaní měli ryze formální účel. Nikdy by nikoho nenapadlo, že by tuto nebo jakoukoliv jinou veřejnou událost mohl někdo sabotovat, či dokonce ohrozit její účastníky.

Ozvalo se mohutné zadunění, když se spojila loď s jedním z přechodových tunelů. Průchod se rozevřel a celá posádka zamířila k východu. Vystoupily dvě desítky Droxů. Nakonec Jujapak se šesti muži. V odbavovací hale zavládlo ticho, když spatřili cizince. Všichni Droxové byli stejně oblečení, žádné hodnosti neměli. Byli jen jacísi předsedové. Zástupce Sborovny vládců vystoupil z řady. Vytočil hlavu do strany, podíval se nahoru a dolů a pak se zahleděl na návštěvníky. Kapitán si mohl jen domýšlet, co to znamená. Myslel, že to je nějaký druh pozdravu. Uklonil se a nabídl mimozemšťanovi ruku. Ten se zarazil, ale pochopil správně, že se jedná o vyjádření přátelství. Natáhl ruku před sebe. Kapitán ji uchopil a potřásl s ní. Všichni Droxové v místnosti začali spontánně podivně cvrkat. Jazykem rychle

třeli o zuby a to vydalo tento zvuk. Někteří dokonce zvedli ruce nad hlavu. Byl to vlastně potlesk. Stále však nemohli prohodit jediné slovo.

Nějaký Drox odvedl pozemšťany někam do útrob vesmírné stanice. Názorně jim vysvětlil, že se mají posadit. Jedno už Droxové pochopili, a to sice, že Boocks je zástupce návštěvníků. Zavedl ho do vedlejší místnosti. Uprostřed stál nějaký sloup, ke kterému se u stropu sbíhaly tyče vedoucí z velkých beden postavených u stěn. Drox něco vyťukával na trojrozměrných holografických obrazech visících ve vzduchu před ním. Sloup se skládal ze dvou částí podobně jako kupole hvězdárny. Jedna část se pootočila, a odhalila tak vnitřek. Bylo tam něco jako křeslo. Drox se podíval na Aiden, ten pochopil a vstoupil dovnitř. Usedl a opřel se. Seshora mu na hlavu dosedlo něco jako klobouk. Pocítil chlad na spáncích, jak se přístroj propojil s jeho mozkiem. Pak už se nic nedělo, alespoň Boocks nic nezaznamenal. Avšak za tu minutu, co kapitán v křesle seděl, se přenesla většina jeho vědomostí, vzpomínek a jiných informací uložených v mozku do počítače. On a jeho společníci byli pak zavedeni do jednoho pokoje. Byla tam mnoho různých věcí, jenže lidé nevěděli, k čemu slouží. Posádku Wagonu 5 zajímala jen pitná voda a zřejmě nějaké ovoce. A pohodlné sedačky. Aiden usedl do křesla s kelímkem vody a něčím vzdáleně podobným banánu. Křeslo v určitých místech příjemně vibrovalo, a tak ho po hodině vyčkávání přemohl spánek.

7. kapitola – Aiden Boocks

Drox jménem Sulmuk usedl do velice masivního, pohodlného křesla. Na desce před ním byly přichyceny tři holografické projektory, které se ihned při dosednutí aktivovaly.

„Hezký den, Sulmuku. Přeješ si dnes musse nebo laviate?“ oslovila ho umělá inteligence zabudovaná v počítači.

Sulmuk se zahleděl do tváře překrásné Droxky, tedy vizuální podoby umělé inteligence. Neměl živou družku, a protože trávil mnoho času svými výzkumy zalezlý v laboratoři, vytvořil si jakési citové pouto k neživé entitě.

Odpověděl: „Dnes bych prosil vychlazené laviate neboli mok povznesených.“

Pak se pustil do práce. Nasadil si speciální rukavice s akcelerometry, zabudovanými u konečků prstů, pro snadnější ovládání interaktivního rozhraní. Začal přetahovat a otevírat jednotlivá okna různými pohyby rukou. Asi metr a půl vysoký robot na kolečkách mu právě přinesl jeho nápoj, když se před ním zobrazily data z pozemšťanovy hlavy ve formě droxských číslic a symbolů. Celá kapitánova paměť, všechny jeho myšlenky a pocity. Sulmuk začal informace horlivě studovat. Téměř okamžitě vyčlenil data z centra řeči a odeslal je na analýzu odbornému týmu. Lingvisté a jejich programy se dali do překládání. Během několika hodin byli schopni vytvořit kompletní slovník a fonetický převaděč.

Sulmuk pak nastavil filtr s kritériem, aby se přehrály jen ty vzpomínky, které se subjektu, tedy kapitánovi Boocksovi, vryly do paměti nejvíce. Drox se pohodlně opřel a ponořil se na okamžik do světa návštěvníků. Chtěl alespoň nakouknout do jejich životů. Vždyť jsou úplně jiní. Chtěl vidět ukázkou jejich světa. Byl nadšený z každého fragmentu Aidenových vzpomínek. Video se načetlo a spustilo 3D projekci v pohledu z první osoby – Drox viděl jakoby očima samotného Boockse.

Viděl a slyšel tyto útržky:

Žena se sklání k Aidenovi: „Řekni: máma.“ – Muž tlačí Aiden, který sedí na kole: „Šlapej, no vidíš, jak ti to jde! Jed!“ – Aiden sedí mezi malými hochy a žena k nim promlouvá: „Uvidíte sami, bude se vám tu líbit. Škola vás připraví do života.“ – Aiden padá ze srázu a po dopadu brečí a křičí: „Asi jsem si zlomil nohu.“ – Muž v televizi pronáší vážným hlasem: „Vypukla válka. Úřady nabádají občany, aby zachovali klid.“ – Aiden sedí mezi ostatními lidmi, kouká na rakev, pláče a mumlá: „Tati...“ – Aiden projíždí na kole

cilovou páskou, sbíhají se k němu lidé a plácají ho po ramenou. – Aiden je v přítmi s dívkou a zažívá první milování. – Aiden objímá starší ženu a říká: „Mami, vzali mě do letecké školy. Bude ze mě pilot.“ – Aiden sedí v kokpitu, kolem blikají kontrolky a píská alarm. Aiden se katapultuje. – Aiden je opilý a rve se v hospodě s jiným mužem. – Aiden nervózně přešlapuje, ze dveří vychází muž a říká: „Nebyla to vaše chyba - stroj selhal.“ – Aiden nastupuje do letounu a říká kopilotovi: „Můj první let mimo atmosféru.“ – Aiden stojí s ženou v bílých šatech v síni plné lidí a říká: „Ano, беру.“ Poté ženě nasazuje prsten. – Aiden vchází do dveří svého domu, přiběhne ta samá žena a se slzami v očích radostně oznamuje: „Budeš táta. Čekám naše dítě!“ – Aiden v oněmění civí na Droxa stojícího přímo před ním.

Poslední zážitek byl čerstvý a celkově jeden z nejsilnějších v kapitánově životě. Sulmuk byl u vytržení. Právě zažil neuvěřitelnou cestu, cestu do lidské mysli. Ve skutečnosti to trvalo jen několik málo vteřin, Droxovi to však připadalo, jako kdyby právě prožil Booksův život. Sice toho moc nechápal a nemohl si z toho udělat o lidech objektivní obraz, ale stejně to považoval za něco výjimečného. Bylo to zkrátka neuvěřitelné. Sulmuk v hloubi duše věděl, že lidé nebudou nepřátelští. Rozhodl se cizince lépe poznat.

Ještě týž den pronesl v médiích tato slova: „Viděl jen nepatrnou část života jen jednoho z nich. Ale jedno už vím jistě – když nás náhoda nebo prozřetelné řízení svedlo dohromady, je naší povinností seznámit se s nimi a vytvořit trvalé pouto našich civilizací.“

8. kapitola – Na O-Drox

Aiden si pohrával s knoflíky na své uniformě, když do místnosti vstoupili dva Droxové. Jeden z nich nesl v ruce sedm malých krabiček, ze kterých vycházela změť drátů. Rozdal je pozemšťanům. Sám pak demonstroval využití těchto zařízení. Krabičku přichytil ke svému oblečení a sluchátka si nasadil na uši. Aiden a jeho kolegové udělali totéž. Na krabičce bylo něco jako suchý zip, na látce to drželo pevně. Na konci těch drátů byla sluchátka. Jakmile se dotkla uší, zařízení se aktivovalo. Na drátku byl ještě malý mikrofon.

Drox řekl ve svém jazyce: „Tohle je tlumočnické zařízení. Mělo by to automaticky převádět váš jazyk do našeho a naopak. Funguje to?“

Aiden a jeho přátelé zůstali v oněmění stát beze slova. Kapitán však údiv brzy přemohl. Překvapení vystřídalo nadšení.

„Ano, rozumíme vám. To je neuvěřitelné. Jak jste to udělali?“ mluvil překotně.

„Vytáhli jsme z vaší hlavy data z řečového centra vašeho mozku. Nyní si rozumíme. Známe všechna vaše slova a naše ekvivalenty k nim. Musíte nám toho tolik říct. Pojdte za mnou, prosím.“

Drox, který hovořil, byl z lingvistického týmu. Ten druhý Drox byl Sulmuk, který se po včerejší pouti do kapitánovy hlavy přihlásil do diplomatického týmu. Odvedli posádku Wagonu 5 do té samé sekce, kde včera přistáli s lodí. Koridorem přešli do odbavovacího perimetru. Mezitím se k nim připojil ještě Jujapak, který měl také tu čest být v diplomatickém týmu, protože byl první, kdo se s návštěvníky setkal.

Všichni Droxové přiložili oči ke skeneru sítnice, aby ověřili svou totožnost. Prošli přes jakýsi turniket až k tunelu spojujícímu vesmírnou stanicí a loď. Vstoupili do lodi a výtahem vyjeli přímo na můstek, kde byli další dva Droxové. Jujapak se usadil do křesla uprostřed. Pasažéři zaujali místa na sedačkách vzadu. Umělá inteligence zaznamenala sedící osoby, a proto je hned připoutala bezpečnostními tyčemi a nastavila sedačky do nejpohodlnějších poloh podle výšky, váhy a dalších parametrů sedících.

Loď se odlepila, spojovací hydraulika zasyčela a ramena se zasunula do lodi. Manévrování řídil počítač, který zpracovával data ze senzorů monitorujících okolní objekty mnohem rychleji než Droxský nebo lidský mozek. Vše navíc kontrolovali letoví operátoři ze

stanice. Loď proletěla silovým polem dělicím hangár od okolního vesmírného prostoru a vyletěla do vakua. Kapitán lodi, Jujapak, vyřukal příkaz, aby loď započala přibližovací manévry. Motory snížily výkon a malá přepravní loď třídy Munie byla teď přitahována gravitací O-Droxu. Za okamžik už padala takřka kolmo, a tak rychle překonala asi sto padesát kilometrů dělicích stanic od nižší orbity. Těsně před vstupem do husté atmosféry loď zase prudce zrychlila, pád takřka okamžitě ustal díky silným motorům. Loď letěla po oběžné dráze, aby se dostala nad místo přistání. Nyní již musel být sestup pomalejší. Motory loď trochu zpomalily a ta se začala pozvolna snášet do atmosféry. S ubývající vzdáleností od povrchu pád opět zrychloval a při nárazu do hustší vrstvy atmosféry se loď odrazila jako žabka ve vodě, trochu nadskočila a pak plynule přešla do finální fáze sestupu. Po chvíli se trysky přetočily o devadesát stupňů kolmo k zemi, aby loď zpomalily. O pár chvil později už kolos dosedal na přistávací rampu, přičemž rozvířil prach v okruhu desítek metrů.

Při pohledu z ptačí perspektivy by se pozorovateli loď jevila jen jako puntík, v porovnání s okolními objekty, s kterými jako by splýnul. Skutečně, loď vplula mezi čtyři vysoké a rozlehlé budovy. Lopdap bylo obří město. Ze vzduchu vypadalo jako mikroprocesor, úzké uličky prolétající se mezi budovami a navazující na sebe v pravém úhlu.

Lidé i Droxové vystoupili, prošli halou a na ulici nasedli do velice futuristicky vypadajícího vozidla, které je odvezlo do nedalekého kongresového centra. Lidská delegace se měla sejít se zástupci droxského lidu.

9. kapitola – Schůzka

Když Aiden vystupoval z vozu, něco mu prosvištělo nad hlavou. Podíval se a ve výšce asi padesáti metrů zahlédl dvě rovnoběžné kolejnice, pod kterými byla zavěšena rychle jedoucí kabina pro pasažéry. Tento dopravní prostředek byl tedy kombinací vlaku a lanovky a uháněl rychlostí dobrých tři sta kilometrů v hodině. Dále kapitán pocítil, jak ho ovanul závan teplého větru. Venku bylo nejméně pětadvacet stupňů celsia a jasná obloha nebránila slunci, které stálo tou dobou asi sedmdesát stupňů nad obzorem, zahřívá vzduch a rozpalovat zemi ještě více.

Pět mužů se přesunulo do budovy, vyjeli do třetího patra a přešli chodbou do jedné z místností. Uprostřed stál kulatý stůl a kolem něj asi patnáct židlí. Na sedmi z nich již seděli Droxové. Lidé a jejich doprovod, Jujapak, Sulmuk a autor překladu, se posadili na druhou stranu stolu. Troje zástěny, kterými vešli, se automaticky zavřely, a tak se dotvořily kruhový půdorys místnosti. Byl to příjemně osvětlený a dobře klimatizovaný prostor. Stěny byly z materiálu připomínajícího dřevo.

„Vítejte na naší planetě jménem O-Drox,“ začal jeden z diplomatů, nechal cizince informaci vstřebat a pokračoval. „My jsme Droxové. Obýváme tuto planetu již tisíce let. Vězte, že vás chceme poznat a nemáme žádné nepřátelské úmysly. Prosím, představte se nám.“

Zařízení tlumočilo droxsštinu v reálném čase, takže pozemšťané slyšeli ve sluchátkách právě to, co Drox říkal. Kapitán zakašlal, aby mohl promluvit čistým hlasem. Opřel se lokty o stůl a naklonil se blíž k těm, kteří seděli naproti němu.

Řekl: „My jsme lidé z planety Země. Vlastně ani nevíme, jak jsme se sem dostali. Blížili jsme se v naší lodi k naší planetě a chystali se přistát, ale něco nás sem přeneslo,“ pak jakoby ztratil řeč a s nevěřicným zavrtěním hlavy pronesl, „pořád tomu nemůžu uvěřit. Sedím tady, ani nevím kde, a povídám si s... s někým, kdo není člověk. Je toho na mě moc.“

Palubní inženýr mu do toho skočil slovy: „A nevíte náhodou, jak se to stalo? Nemůžete nás dostat zpátky domů? Tedy ne, že by se mi tu nelíbilo, rád tu pobudu, ale ani nevím, kde jsme. A naše rodiny a přátelé nás postrádají. Vyjednávání na takovéto úrovni by

měli vést velvyslanci a vědci a ne posádka nákladní lodi,“ pak mu došla slova a on se rezignovaně sesunul do křesla.

„Vím, že to pro vás musí být těžké,“ řekl utěšujícím hlasem Drox, „uděláme vše pro to, abyste se dostali domů. V současné době nemůžeme ani zjistit, z které jste galaxie.“

Z pod stolu vysunul malou klávesnici, stiskl tlačítko a řekl: „Mapa vesmíru, malé měřítko, standardní spektrum.“

Místnost potemněla a nad stolem se objevil trojrozměrný obraz galaxie. Několik desítek teček nepravidelně rozestých v temném mezigalaktickém prostoru. Uprostřed byla vyznačena galaxie, v níž se nalézal O-Drox. Celý obraz pak představoval všech třicet galaxií, jejichž tvar Droxové znali.

„Snad bude vaše galaxie alespoň v naší databázi. Ale pravděpodobnost je mizivá,“ řekl Drox.

Obraz první galaxie, té, ve které žili Droxové, se zvětšil, aby si ji mohli lidé prohlédnout. Pozemšťané se zarazili.

Vědec řekl: „Počkejte, tohle vypadá úplně jako Mléčná dráha. To je naše galaxie! Naše Slunce je vzdáleno od středu galaxie asi dvacet šest tisíc světelných let.“

Všichni Droxové v místnosti se podívali této nanejvýš nepravděpodobné náhodě. Lidé a Droxové pocházejí ze stejné galaxie. Na modelu galaxie se vyznačil pruh, kde se měla Země zhruba nalézat. To bylo ale stále velké rozmezí. Vždyť se Sluneční soustava za dobu, co existují lidé, posunula o jednu tisícinu po kružnici kolem středu galaxie.

Vědec však díky postavení souhvězdí zanedlouho přišel na relativně přesnou polohu Země. To bylo ale stejně k ničemu, protože se O-Drox nacházel v současné době na druhé straně galaxie, nějakých šedesát tisíc světelných let daleko.

10. kapitola – Život na O-Droxu

Droxové, kteří s pozemšťany mluvili, zařídili, aby posádka Wagonu 5 byla hned po schůzce ubytována v jednom z lodpapských hotelů. Jeli tím samým vozem, co je přivezl na schůzku. Muži byli naprosto u vytržení. Takřka identicky vyhlížející budovy se tyčily do výšky bezmála pěti set metrů, špičky některých z nich se možná nacházely ve výšce jednoho kilometru nad zemí. Dopravu zajišťovaly osobní vozidla, vlaky jezdící vysoko nad ulicemi a potom jakési pojízdné tunely. Ty měly tu výhodu, že neblokovaly dopravu, protože byly připevněné na kolejnicích po stranách vozovky a přepravní prostor začínal až ve výšce prvního patra. Vozidla tedy mohla plynule projíždět pod tímto futuristicky vyhlížejícím autobusem, i když stál zrovna ve stanici.

Během celé cesty, a že to bylo několik kilometrů, nezahlédl Aiden jedinou nečistotu ani nečinně stojícího Droxa. Zkrátka tato rasa byla tak neuvěřitelně svorná... jednotlivci spolu byli synchronizovaní, celá civilizace se chovala jako jednotný organismus a pouhý pohled do ulic toho byl důkazem. Všude, kde zbylo volné místo, byly rostliny. Nějaké zelené a občas i žluté nebo modré keře. Boocks si všiml ještě jedné věci, neviděl ani jedinou reklamu. Velké informační obrazovky oznamovaly jen věcné a seriózní informace. Vše bylo tvarově a barevně sladěné a přitom praktické, krásné a zároveň účelné.

Vozidlo odbočilo z hlavní ulice, proklíčovalo mezi sloupy z kamene, ve kterých byly mezi porostem zamaskovány průduchy, a zajelo pod úroveň vozovky do jakési podzemní garáže. Před vchodem takřka neznatelně zabrzdilo – i v dopravních prostředcích byly nainstalovány tlumiče přetížení. Dveře se automaticky odklopily a odsunuly dozadu. Aiden a jeho společníci vystoupili a prošli dveřmi. Ocitli se v rozlehlé síni, kde se nacházela uprostřed kruhová recepcie. Jujapak přistoupil k pultu, přiložil zápěstí ke čtečce čipů.

Tyto čipy měli pod kůží v zápěstí všichni Droxové. Velké byly pouhých pár milimetrů a přitom měly mnoho funkcí. Droxové je používali k placení a identifikaci. Zároveň mohli být nositelům čipů sledovány životní funkce, a proto se nemohlo stát, že by například zraněný Drox ležel bez pomoci v nějaké méně frekventované uličce.

Kredity z Jujapakova konta se převedly na účet hotelu během čtyř vteřin.

Přitom pronesl: „Jeden pětilůžkový pokoj pro naše vzácné hosty. Važte si jich, jsou z velké dálky.“

Potom pokynul pěti mužům a zavedl je k výtahu. Turbovýtah je vyvezl během okamžiku do dvoustého třicátého pátého patra.

„Všechno potřebné máte na pokoji. Je to nejluxusnější apartmá, asi teď budu v mínusu, ale nechám si to proplatit,“ zavtipkoval, „naš lid se o vás postará. Buďte tu jako doma,“ řekl Jujapak, když došli ke dveřím svého pokoje.

Aiden natáhl ruku, Drox zprvu nepochopil, ale pak si vzpomněl. Rozloučili se hezky po lidsku – podáním ruky. Dveře se s tichým cvaknutím rozevřely. Vědec se opřel o veřeje a rozhlížel se po místnosti nebo spíš po sále. Pokoj měl deset metrů na šířku a na délku mohl měřit takových dvacet metrů. Měl oválný tvar, na podlaze ležel nádherný koberec, osvětlení bylo příjemné a přitom více než dostačující. V úrovni hlavy se táhl kolem dokola jakýsi ochoz. Zařízení pokoje bylo vskutku důmyslné.

„Měli bychom políbit zápraží, než vstoupíme do tohoto... salónu,“ prohodil kapitán.

Palubní inženýr se na něj nechápavě podíval a nadzvedl jedno obočí.

Aiden vysvětlil: „Nechceme si přece znepřátelit místního ducha.“

Při těchto slovech vkročil do pokoje.

Hned, jak domluvil, se ozvalo: „Já nejsem duch. Alespoň ne v tom smyslu, jak ho chápete vy.“

Books se zarazil v půli kroku a zůstal strnule stát. Ostatní se také lekli a ustoupili zpět do hotelové chodby. Kapitán se začal otáčet na místě a hledal osobu, která právě promluvila. Nikde nikdo nebyl.

Hlas se opět ozval: „Jsem vaše osobní AI. Komunikuji s vámi pomocí reproduktorů zabudovaných ve stěnách. Nemůžete mě vidět. Automaticky jsem se napojila na váš komunikátor a tlumočící zařízení. Plynule ovládám vaši řeč. Vyhovím každému vašemu přání. Stačí mě aktivovat zvoleným oslovením. Můžu změnit svůj hlas na mužský, jestli vám to bude příjemnější. Jak mě chcete pojmenovat?“

Aiden byl vyveden z míry a ohromen. Ale vlastně se už tolik nedivil. Bylo to nad jeho chápání... ostatně stejně jako téměř všechno na této planetě. Dnes už toho na něj bylo moc, míra překvapení se přímo úměrně zmenšovala s počtem překvapení a objevů.

Pak se zasmál a pronesl: „No to je teda něco. Máme svou vlastní robotickou hospodyně. Takovéhle služby by měli nabízet v hotelech. Jo, ženský hlas pohladí naše ušní bubínky. Ehm... budeme ti říkat třeba... třeba Sandra. Co ty na to, Sandro?“

Obrátil se ke svým kolegům s tázavým výrazem. Ti na něj jen vytřeštěně zírali.

„Souhlasí. Děkujeme. Až budeme chtít pivo, určitě si o něj řekneme. Tak zatím.“

Sandra se přepnula do pohotovostního režimu a pětice mužů si začala prohlížet své apartmá.

11. kapitola – Běžný den

Třináctého března 2093 (půl roku od prvního setkání)

Dům pozemšťanů, předměstí Lopdapu, O-Drox

Dny plynuly, zprvu čas ubíhal pomalu, pozemšťané si však postupně zvykali na běžný život na cizí planetě, až jim začaly dny splývat. Byli přestěhováni z hotelu do domku za městem.

Neměli nic na práci, a tak alespoň poskytovali místním vědcům informace o Zemi, lidstvu a jeho vědomostech. Muž, který zasvětil profesní život chemii, nyní vykládal o historii, filozofii, politice a všech ostatních oborech. Kapitán Boocks byl nejprve proti poskytování informací z bezpečnostních důvodů, nakonec však podlehl argumentům, že kdyby Droxové chtěli na lidstvo zaútočit, vůbec nic by jim v tom nezabránilo a několik málo údajů by sehrálo pramalou roli. Sice někteří Droxové, i když se to snažili nedávat najevo, jednali trochu povýšeně nebo se smáli lidské vědě, chovali se však velice přátelsky a setkání s jinou rasou, i když primitivnější, pro ně mělo velký význam.

Úvahy o intenzivnějším kontaktu však byly stejně zbytečné, protože Droxové stále neznali způsob, jak se k Zemi dostat. A to byl vlastně ten největší problém. Pět mužů uvízlo na O-Droxu a neměli ani ponětí, zdali se ještě někdy vrátí. Sice měli štěstí, že natrefili na obydlenou planetu, ba dokonce žili mezi vyspělými spoluobyteli vesmíru, od domova je však dělila ohromná vzdálenost. Na jednu stranu byly šťastní, že přežili a jsou v bezpečí, ale dali by všechno za to, aby se mohli zase vrátit.

Zazvonil budík, Aiden něco zabručel, odtáhl pokrývku a zařval: „Jo, jsem vzhůru! Spokojená?“

„Ano, Aidene. Přichystám snídani,“ promluvila domovní AI.

Musím si už konečně pořídit budík, který se dá zamáčknout. Tahle ženská je neodbytná, to je hrozný, pomyslel si kapitán.

Celé slunečné dopoledne strávili chlapi z Wagonu 5 hraním rugby na zahradě svého domu. Právě když obědvali, přistálo na ulici před domem malé transportní plavidlo. Vskočili z něj dva Droxové a namířili si to po příchodovém chodníčku přímo ke dveřím. Aiden právě žvýkal list žvačce, místní delikatesu. Vtom uslyšel zvonek. Vstal tedy od stolu a šel otevřít.

„Dobrý den. Právě obědváme. Nechcete se připojit?“ oslovil Droxů stojící přede dveřmi.

Jeden z Droxů pokýval hlavou a pak oba vstoupili do domu.

„Nalil byste nám, prosím, vodu? Dnes je venku opravdu horko,“ požádal druhý Drox.

Aiden vytáhl ze skříňky dvě sklenice. Jednu postavil pod kohoutek. Čidlo zachytilo přítomnost nádobky a za pět vteřin už byla sklenička naplněná. Stejně tak naplnil kapitán i druhou a podal je Droxům. Pak si sedl ke stolu a dojedl svou porci oběda.

„Zápas začíná za dvacet minut?“ ujistil se údržbář z Wagonu 5.

Drox povytáhl z kapsy malý přenosný počítač, dvakrát poklepal na displej a kývl na souhlas.

Aiden řekl: „Půjdeme se ještě převléknout. Zatím můžete nažhavit motory.“

Když viděl nechápavý výraz Droxů, vysvětlil: „To se u nás tak říká. Prostě počkejte venku.“

Za pár okamžiků už vycházeli muži před dům. Domovní AI se rozloučila a deaktivovala se. Nastoupili do transportéru, kde už seděli Droxové – jejich přátelé. Plavidlo vzlétlo a pilot namířil přímo ke sportovnímu stadionu.

Každý místní týden, tedy devět dní, se konalo utkání dvou týmů v posledním sportu, který byl na planetě provozován. A pětice mužů spolu s droxskými přáteli se pokaždé jezdili dívat.

„A jaké sporty máte u vás?“ zeptal se pilot.

Aiden se zamyslel, ale dřív, než mohl něco říci, promluvil jeden z dělníků. „My máme dost sportů a různých her. Jsou jich tisíce. Některé jsou populární více a některé provozuje třeba jen určitý národ. U nás ve Spojených státech je nejrozšířenější baseball.“

„A taky fotbal,“ dodal kapitán Boocks.

„A hokej,“ zmínil svůj nejoblíbenější sport vědec.

„Jak jen jste mohli zapomenout,“ podíval se vyčítavě na ostatní palubní inženýr, „na golf. To je královská hra.“

„Ne, královská hra je tenis, vždyť na finále Wimbledonu chodí britský král,“ opravil ho dělník.

Aiden se pousmál a řekl: „Královská hra jsou přece šachy.“

Pak se rozpoutal spor o to, který sport je nejkrásnější, nejstarší, nejdůležitější a tak dále. V komunikátoru se ozval hlas Jujapaka. Zněl velice váhavě se špetkou optimismu – Drox zřejmě nechtěl budit falešné naděje, ale přitom měl před sebou jasné důkazy.

„Přátelé, dobře mě poslouchejte! Právě mi přišlo hlášení od týmu ze sekce G. Prý objevili princip toho záření, které přeneslo loď Wagon 5 přes celou galaxii. Chci, abyste se sem co nejdřív dostavili.“

12. kapitola – Experiment

Pilot nabral nový kurz, přepravní plavidlo zatočilo o čtyřicet pět stupňů vpravo. Výzkumné centrum bylo jen o něco dále než stadion, a tak již za pět minut kroužil malý stoj nad střechou komplexu. Motory se okamžitě po dosednutí na přistávací rampu vypnuly a otevřely se dveře. Všichni z letounu vyskákali, přešli po rampě k výtahu a sjeli ze střechy do třetího patra. Prošli chodbou do vestibulu před laboratořemi, kde na ně čekal Jujapak.

„Za mnou,“ přikázal jim horlivě.

Vešli do jedněch z dveří a přešli na druhou stranu velké laboratoře, kde hlouček Droxů obestupoval holografickou projekci modelu vlnění pole. Jeden z vědců si odkašlal a vystoupil z kroužku, ostatní zůstali bez hnutí stát a dál ten obraz pozorovali.

„Kampele, tohle je Aiden Boocks a jeho přátelé,“ představil fyzikovi muže.

Ten udělal obvyklý droxský pozdrav - vytočil hlavu do strany, podíval se nahoru a dolů. Ukázal na projekci a začal vše vysvětlovat.

„Nevím, na jaké jste úrovni, proto se pokusím vysvětlit to co nejjednodušeji. Před několika dny se objevil výboj tíž energie, která vás sem přenesla, v jiné sluneční soustavě, kterou nyní prozkoumáváme. Naše výzkumná loď je vybavená mnoha senzory, takže jsme ten záblesk mohli vyhodnotit lépe než z vašich přístrojů. Navíc se ten výboj objevil v mraku jistého plynu, díky čemuž jsme mohli pozorovat i druhotné projevy té energie, které bychom jinak třeba vůbec nepostřehli. No a teď už je nám vše jasné. Přišli jsme na princip a definovali jsme zákony. A co je na tom to nejúžasnější – my to pole můžeme uměle vygenerovat. Všechny modely naznačují, že se to musí podařit, teď to chceme otestovat v praxi. Za několik dnů budeme připraveni,“ sdělil mužům převratnou novinku.

„No teda... klobouk dolů – to se u nás říká, když chceme vyjádřit, že...“ hledal kapitán správná slova.

Vědec z Wagonu 5 dokončil za něj: „Dobrá práce!“ Pak se zahleděl na model vlnění a řekl: „Já jsem chemik a celkem astrofyzice rozumím. Možná byste mi to mohl vysvětlit trochu podrobněji.“

Drox souhlasil a přijal ho do týmu, i když pochyboval o tom, že by mohl příslušník, i když inteligentní, tak nevyspělé rasy pochopit složité fyzikální procesy.

* * *

„Ne, já to prostě nepochopím,“ řekl rezignovaně vědec po třech dnech, během nichž se snažil pochopit zákonitosti té energie. „Nemůžu za tři dny dohnat tři tisíce let výzkumu,“ zkonstatoval vědecký náskok Droxů před lidstvem.

Kampel se k němu přitočil a přátelsky pronesl: „I tak vás obdivuji, jste velice zvědavá rasa a konkrétně vy jste dobrý výzkumník, ještě toho hodně dokážete.“ Pak na displeji,

zabudovaném v desce stolu, naskočila zpráva. „Právě mi přišla zpráva, prý zprovoznili generátor. Můžeme provést experiment. Zavolejte své lidi, ať to vidí na vlastní oči.“

Muž vyťukal vzkaz na svém tabletu a odeslal ho svým kolegům. Pak vyšli z laboratoře, došli k výtahu a sjeli do přízemí. Přešli přes veliké nádvoří do protilehlé budovy, kterou prošli až na další, tentokrát menší, dvůr. Uprostřed stála jakási anténa, kterou obsluhovali Droxové z malé budky.

Když vstoupili, vedoucí týmu, který generátor sestrojil, řekl: „Vítám vás. Testovací objekt bude na místě určení za deset minut.“

Tou dobou už také dorazili Aidenovi přátelé. Anténa venku se naklopila, aby mohla přijímat signál z družice a na monitoru v budce se objevil červený bod, představující pokusný objekt, a modrý bod, což byla loď, která testovací těleso vynesla do vesmíru a která měla na palubě generátor.

„Zahajte experiment,“ přikázal jeden z Droxů.

Z lodi hlásili: „Nabíjíme generátor, indikátor hlásí nabito. Připravujeme indukční tělesa, zapínáme chlazení, vyrovnáváme tlak. Připraveno. Určujeme koordináty, sílu a rychlost pole. Vypouštíme impuls... teď.“

Červený bod na obrazovce se přesunul na jiné místo.

Drox četl údaje a vesele říkal: „Objekt po zásahu energií na několik nanosekund zmizel a pak se nepoškozený objevil přesně v cílovém bodě. Zaznamenali jsme stoprocentní úspěšnost, my umíme ovládat tu energii – víc jsme si ani nemohli přát.“

13. kapitola – Skok napříč galaxií

Dvacátého března 2093

Kontaktní flotila Droxů, orbit O-Droxu

Kapitán Boocks hleděl skrz silové pole, dělicí můstek a vesmírné vakuuum, na planetu O-Drox se smíšenými pocity. Na jednu stranu měl radost, že se vrátí domů k rodině, na svou rodnou planetu. Jenže nad druhou stranu... O-Drox mu byl také domovem po dobu půl roku. S místními domorodci se spřátelil natolik, že mu přirostli k srdci, jak se říká. Jestli bude chtít lidstvo s Droxy udržovat styky, zažádá si Aiden o post diplomata – ne proto, že by na to měl aprobaci, ale prostě z citových důvodů.

Kapitánův tok myšlenek byl přerušen hlášením lodní umělé inteligence. „Všechny senzory hlásí „vše v pořádku“. Generátor pole také funguje tak, jak má. Jujapaku, jste si jistý, že se hmota na druhé straně v pořádku reintegruje?“ podotkla své obavy AI.

Jujapak se zapřel o opěradlo křesla pilota, zahleděl se do prázdna před sebe, protože AI v té chvíli nebyla znázorněna projekcí, a s ledovým klidem řekl: „Testovali jsme to snad tisíckrát, opravdu nám nic nehrozí. A kdyby se něco pokazilo, my už to nezjistíme,“ zavtipkoval Drox. A pak v duchu dodal: *At' při nás stojí všichni povznesení.*

Muži z Wagonu 5 spolu s Jujakem a Sulmukem byli na palubě středně velké přepravní lodi třídy Munie. V kontaktní flotile bylo dalších patnáct lodí – menších, ale i daleko větších. Vlajková loď měla tvar prohnuté kapky a na délku měřila bezmála tři kilometry. Na její palubě se nalézal i generátor pole.

V komunikátoru se ozval hlas velitele flotily. „Jsou všechny lodě připraveny?“ Všechny lodě potvrdily a zapnuly manévrovací motory. Shlukly se co nejtěsněji k největší lodi. „Dobrá, začněme,“ řekl velitel a komunikátor se vypnul.

Trvalo asi minutu, než se generátor nabyl, a když už nabytý byl, umělé inteligence všech lodí ještě jednou překontrolovaly údaje. Drox dal povel a generátor začal produkovat energii. Loď obstoupilo neviditelné záření, které v poslední fázi změnilo spektrum, a tak mohli všichni pozorovat fialový záblesk. Veškerá hmota uvnitř pole se rozložila na molekuly,

kteří vstoupily do subprostoru a interdimenzionálním tunelem se přesunuly tak, že se po opětovném zhmotnění do trojrozměrného prostoru nacházela ve Sluneční soustavě někde poblíž Měsíce.

Aiden Boocks to později zapsal takto: *Díval jsem se průzorem na O-Drox, po chvíli mě oslnil fialový záblesk, který však trval jen krátce a pak jsem viděl jen černo a hvězdy. Otočil jsem hlavu... a spatřil jsem Zemi. Páni, to byla jízda. Vlastně mě z toho ještě teď mrazí, když si pomyslím, že nás to během vteřiny rozložilo na molekuly a pak zase složilo.*

Letový operátor Chuck Lawrence seděl ve chvíli, kdy se droxské lodě vynořily ze subprostoru, u kontrolního pultu ve Středisku kontroly vesmírných letů. Zvukový signál ho upozornil na nové objekty v blízkosti Země. Chuck se zadíval na monitor, vytřeštil oči a údivem mu vypadla tužka, kterou doposud svíral mezi zuby, z pusy. Na displeji svítilo šestnáct teček. Operátor si pomyslel, že to musí být chyba. Restartoval proto celý systém, jenže tečky nezmizely – ty objekty byly skutečné. Chuck zaklel a okamžitě zatelefonoval svému nadřízenému, který vyhlásil poplach a kontaktoval armádu.

Obranné satelity na oběžné dráze Země se probudily k životu a operátoři, kteří je ovládali, byli připraveni zahájit palbu. Všichni v řídicím středisku se domnívali, že se jedná o asteroidy. Chuck Lawrence však ty neznámé objekty sledoval delší dobu a snažil se objasnit jejich původ.

Najednou vzkřikl: „Nestřílet! Všech šestnáct těles vydává záření a vše nasvědčuje tomu, že to jsou vesmírná plavidla.“

„Ale vždyť my v tom prostoru nic nemáme. Nemůže to být nikdo od nás!“ řekl generál.

„Ne, nejsou to naše lodě. Ale to nevylučuje, že to lodě jsou,“ přesvědčoval všechny v sále Chuck. Zadal do počítače příkaz a pak natočil monitor ke generálovi se slovy: „Podívejte se.“

Na obrazovce se objevila fotografie pořízená jednou družicí. Snadno se na ní dala rozeznat systematická formace, kterou by kameny jen tak nevytvořily. Operátor zazoomoval na největší loď... loď, která rozhodně nepocházela ze Země.

14. kapitola – Setkání dvou civilizací

„Hovoří Tanapak, velitel vlajkové lodi Zaplataplava a mluvčí droxské kontaktní flotily. Přicházíme v míru a chceme se s rasou lidí spřátelit. Žádáme instrukce pro přistání,“ pronesl ledově klidným hlasem pomalu a zřetelně velitel Tanapak.

Všichni v řídicím středisku ztuhli a jen nevěřicně zírali na mimozemskou flotilu. V generálovi se probrali vojenské návyky a armádní rozhodnost, proto se vzpamatoval jako první, urovnal si myšlenky a potlačil strach a rozrušení. „Ehm... droxská flotila má povolení přistát na povrchu planety. Vůbec nejlepší by bylo, kdybyste přistáli v kosmodromu u Střediska kontroly vesmírných letů. Máme tady největší přistávací plochy. Pošlu vám souřadnice,“ řekl.

„To nemusíte, já je navedu,“ ozval se hlas Aiden Boockse.

Generál se zarazil a překvapeně odpověděl: „To... to jste vy? Kapitán Aiden Boocks? Tak vy žijete! Mysleli jsme, že se už nevrátíte.“

„Jak vidíte, jsem tu spolu s celou svou posádkou a přivádíme hosty,“ řekl Aiden.

Generál se obrátil k nějakému chlapíkovi se slovy: „Spojte mě s prezidentem Spojených států amerických a s generálním tajemníkem OSN. A,“ dodal nakonec, „podejte zprávu médiím. Stejně by se to dověděli. Hlavně jim řekněte, že přišli v míru, ať nevypukne panika.“ Pak se sám sobě v duchu zasmál: *Pche, stejně bude v ulicích bordel!*

Lodě vstoupily do atmosféry. Před žárem je chránila silová pole, která byla na každé lodi. Osazenstvo střediska vyšlo z budovy a vzhledlo k obloze, kde se zanedlouho objevily malé tečky, které se s klesající výškou zvětšovaly. Impozantní vlajková loď se přehnala nad hlavami přihlížejících. Tento kolos poháněný nejvýkonnějšími droxskými motory rozvířil při přistání neuvěřitelné množství prachu. Pokud měl někdo v té chvíli na hlavě čepici, musel ji pak hledat o kilometr dále. Z lodi se těsně před dosednutím vysunulo osm masivních ramen ve dvou rámech, která se zaduněním dosedla na beton. Ostatní lodě přistály kolem největší obdobným způsobem.

Spodek největší z lodí se nacházel i po přistání více jak patnáct metrů nad zemí, proto byl v lodi zabudován výtah. Dveře o rozměrech asi osm krát osm metrů se otevřely a ze spodku lodi vyjela plošina, která sjela až k zemi. Hned, jak Droxové opustily plochu plošiny, zase vyjela nahoru pro další členy posádky. Generál jim šel naproti. Drox usoudil, že bude lepší pozdravit se v lidském stylu, a tak nabídl generálovi ruku, ten ji přijal a zatřásl s ní.

Tanapak podal generálovi tlumočnické zařízení, ten si nasadil sluchátka a upravil mikrofon. Hned pochopil, o co se jedná.

„Vítám vás na Zemi. Jsem generál Laysen, bohužel však nemohu mluvit za všechny obyvatele naší planety. I přes snahu sjednocovat se, máme zde stále mnoho různých národů. Vy jste přistály ve Spojených státech amerických. Asi za hodinu dorazí prezident, vrchní představitel této země. A brzy by sem měli přiletět i jiní prezidenti a předsedové různých mezinárodních organizací. Budete našimi hosty a můžete si dělat, co chcete, zároveň však musíme nejprve jednat o důležitých věcech. Například se musíme navzájem informovat o našich právních a vojenských systémech, dále by se měli vidět naši vědci – fyzikové, matematici, lingvisté, historikové, filozofové a biologové. Nejprve se musíme ujistit, zda nepřenášíte choroby, které by nás mohli ohrozit a naopak. Pojd'te, prosím, za mnou,“ řekl generál.

Tanapak pokýval souhlasně hlavou a řekl: „Ano, souhlasíme s vaším postupem. Myslím, že vaše běžné nemoci nám nebudou vadit, jsme velice odolní. Máme relativně podobnou fyziologii jako vy, takže pijeme vodu, jíme jídlo, potřebujeme spánek. Problém asi bude s terminologií. Podle toho, co nám říkal kapitán Boocks, máte hodně odlišný systém politiky, ekonomiky a jiných sektorů. Omluvte, prosím, Droxy, kteří někdy utrousí poznámku ohledně vaší vyspělosti. Chceme, abyste věděli, že si velice vážíme vaši rasy takové, jaká je a budeme s vámi jednat za každých okolností. I my jsme kdysi byli tam, kde jste vy. Vývoj každé civilizace je pomalá a náročná záležitost.“

Zatímco se přesouvali do konferenční místnosti, vyptával se zvědavý generál: „Já sice fyzice moc nerozumím, ale naše senzory prý zachytily stejné záření, které přeneslo Wagon 5 k vaší planetě. Využili jste toho k cestě k Zemi?“

„Ano, jak jen to zjednoduší... funguje to na principu interdimenzionálního tunelu,“ vysvětlil Tanapak.

Generál se snažil blýsknout se, ale to se mu moc nepovedlo. „Takže něco jako červí díra?“

„Ne... tedy zhruba ano podle vašeho chápání. Ale vy máte ještě příliš omezené poznání. Vaši matematici budou velice překvapení, až jim sdělíme, že... to máte celé tak nějak naruby,“ uvedl na pravou míru Drox a usmál se.

Během několika hodin se do New Yorku sjela řada významných osobností – politiků, vědců, armádních hodnostářů, reportérů a hlavně desetitisíce nadšenců. Na některých místech vypukly nepokoje, ale celkově tuto převratnou událost přijalo lidstvo s klidem a optimismem.

15. kapitola – Po přeletu

Během několika příštích dnů se vedli zdlouhavé rozhovory. Diplomaté obou světů se navzájem ujišťovali o míru, spolenectví a přátelských vztazích, poté se přesunuli ke konkrétnějším záležitostem. Droxové již takřka neměli zákony, a tak sjednotit zákoníky byla složitá věc. Ale naštěstí prakticky nevznikly žádné rozkoly, protože Droxové byli velice tolerantní a lidé se mohli spolehnout, že by na povrchu Země neporušovali tito žlutí mimozemšťané lidské zákony. Dialogy vedli také vědci ze všech oborů. Droxové překonali obavy z uměle urychleného vývoje a poskytli lidem veškeré své znalosti až na technologie zbraní – věřili totiž, že takové znalosti by byly zneužity a způsobily by více škod než užitku. Byli trochu zklamaní, že se na Zemi vedou stále války a svět ovládají moci chtiví ekonomové, politici a armádní vůdci.

Malý problém nastal, když se některé státy a skupiny pokusily vnutit Droxům své zákony nebo je nějak ovlivnit. Diktátor jedné země si dokonce chtěl Droxy přivlastnit, když jim nabídl, aby přeletěli do jeho země a učili jen tamní obyvatele. Také mnoho příslušníků různých etnik a náboženství chtělo Droxy vyhnat a předesílali, že mimozemšťané přivodí zkázu světa. Většina států se však domluvila, že Droxové budou nadále pobývat na území USA a všechno jejich vědění bude přístupné všem.

Droxové posílali každý den interdimenzionálním tunelem hlášení ostatním krajanům na O-Drox a konzultovali všechny své kroky. Občas některá z lodí odletěla zpět a přiletěla jiná, takto se droxští návštěvníci pravidelně střídali, až nakonec vznikla pravidelná linka Země – O-Drox.

* * *

Aiden Boocks se hned po příletu rozhodl vrátit se domů. Když vystoupil z lodi třídy Gafaral, ve které absolvoval spolu s ostatními muži skok napříč galaxií, symbolicky se zhluboka nadechl. Teprve když vkročil na pevnou zem, naplnil ho pocit štěstí – byl nevýslovně rád, že se vrátil. Při pobytu na O-Droxu začínal postupem času rezignovat a příliš nedoufal v návrat. Ale naději měl stále... a trpělivé čekání se mu vyplatilo... je doma. Vláda USA Aidenovi i jeho mužům samozřejmě zajistila dopravu.

Po lékařské prohlídce podalo všech pět mužů stručné hlášení a museli slíbit, že sepišou obsáhlé, podrobné hlášení a odešlou ho kompetentním osobám. Dále dostali ujištění, že je čeká doživotní renta, sláva a budoucí spoluúčast na vysoké úrovni. Vyšli z kanceláře do prázdného vestibulu. Boocks ostatním pokynul, aby šli k němu. Sehnul se k bedýnce s nápoji a vytáhl si jednu lahev, jejíž obsah hned vypil. Ovanul ho chladný závan způsobený větrákem na stropě, což ho upozornilo, že jeho přátelé stále čekají na to, co jim chtěl sdělit.

Zahodil prázdnou lahev a řekl: „Tak jo, chlapi, jsme zpátky. Dokázali jsme to!“ Pak se navzájem objali a poplácali po ramenou. „Za týden se tu zase sejdem a prodiskutujeme, co podnikneme dál,“ dodal Aiden, otočil se a odešel.

Z kosmodromu zamířil rovnou na parkoviště, kde na něj čekalo celkem drahé auto s řidičem. U plotu, ohraničujícímu pozemek Střediska kontroly vesmírných letů, se tlačily desítky, ne-li stovky reportérů a kameramanů snažící se natočit rozhovor s někým z personálu. Aby novináře uspokojil, vyslal generál k plotu dva Droxy a operátora Chucka.

Aiden si nasedl do vozu a prohodil: „Koukám, že vládní auta nejsou žádný šunky.“

Když viděl, že řidič jeho vtípek ignoruje, řekl: „Do Orangeville, prosím. Vemte to po I-80, to je nejrychlejší.“

Tichá jízda elektromobilu nijak nebránila tomu, aby Aidenova zlodělná úrava a on po chvíli usnul.

16. kapitola – Domov, sladký domov

„Tak jsme tady, kapitáne Boocksi,“ vzbudil Aidenova řidičův hlas.

Protřel si oči a snažil se přijít na to, kde se nachází. Pak mu došlo, že jel domů. Poděkoval řidiči za odvoz a vystoupil z vozu, který se hned rozjel zpět do New Yorku. Pomalu kráčel po pěšině ke dveřím pěkného rodinného domku. Nic se nezměnilo, vše bylo na svém místě. Aiden se nemohl nabažit pohledu na poštovní schránku, pečlivě zastřižené keře, rohožku. Všechny tyto věci v něm vyvolaly příjemný pocit, pocit domova a bezpečí. Když došel ke dveřím, zastavil se a rozhodoval se, co udělat. Má zatukat? Ví vůbec Doris, že se vrátil? Třeba to ještě neslyšela. Nakonec se rozhodl, že svou ženu překvapí. Otevřel tiše dveře a vstoupil dovnitř.

Opatrně našlapoval, aby se neprozradil, v předsíni se zastavil a zaposlouchal se. Z kuchyně se ozývalo klapání nože – Doris byla tam. Aiden zrychlil kroky a než vstoupil, málem se začal smát. Pak vklouzl do kuchyně, manželka si ho nevšimla, a tak přišel až k ní a zakryl jí oči. Chtěla se ohnat nožem, tento reflex však Aiden čekal a včas jí ruku zachytil.

Nahlas řekl: „Překvápko!“

Doris ho podle hlasu hned poznala. Otočila se, dlouze se na něj podívala a pak ho objala.

Vytryskly jí slzy z očí a zašeptala: „Mysleli jsme, že už se nevrátíš. Bylo to hrozné, hlavně zezáčátku. Nikdo nevěděl, co se stalo.“

Aiden přitiskl její hlavu na své rameno a ujistil ji: „Už je to dobré, jsem tu.“ Pak si ale povšiml, že Doris pláče stále víc a víc. To ho zneklidnilo. „Co se děje, zlato?“ zeptal se.

Žena si sedla ke stolu, a tak si Aiden přisedl a pozorně poslouchal. Jeho manželka jen stěží pronášela mezi vzlyky slova, která se v rozrušení snažila volit co nejvhodněji. „Víš... opravdu jsme nevěděli ani... nevěděli jsme, jestli žiješ. Bylo to pro nás opravdu těžké. A... Aiden, náš syn, je ještě moc malý. Musela... jsem mu říct, že se jeho táta už možná nevrátí. Nevěděla jsem, co si mám počít. Úřady tě prohlásili za mrtvého... A...“ Hlas se jí vytratil a nemohla dál pokračovat. Trochu se uklidnila a pokračovala: „Tom mi byl oporou, a tak jsem...“

Aidena polilo horko, byl značně rozčilený a hlavně nevěděl, co říct. Tom Rothman byl jeho známý, měl Boocksovi rád. Aiden by v životě ani nenapadlo, že by mohl něco mít s jeho ženou. Nemohl tomu uvěřit. Zmohl se jen na prosté: „Co?“

„Promiň, ale nevěděla jsem, co je s tebou. A on nám hodně pomohl... ale teď...“ opět ztratila hlas a opět se rozbřečela.

Aiden se cítil hrozně. Sice měl částečně porozumění, ale ovládl ho vztek a zklamání. Vstal od stolu a chystal se odejít, když prosklenými dveřmi zahlédl svého dvouletého syna, jak spí ve svém pokoji. Zastavil se a dlouze se na něj podíval. Pak beze slova odešel z domu.

Doris zašeptala do prázdna: „Odpusť.“

Aiden šel do místní hospody. Celou cestu se snažil přemýšlet, ale nešlo mu to.

Hned, jak vstoupil, se mu postavil do cesty jeden chlápek, jeho kamarád, a vyhrknul: „Aidene! Jsi to ty? Chlapi, podívejte, kdo přišel. Aidene, jsi teď celebrita. Co tě přivádí právě sem? Jsme rádi, že ses zastavil! A že jsi zvolil náš podnik jako jedno z prvních míst, to je od tebe pěkný. Posad' se.“

Ostatní muži v hospodě obrátili svou pozornost na muže, který na Zem přivedl mimozemskou návštěvu. Aiden se posadil k barpultu a snažil se vypadat alespoň trochu vesele.

„Rozhodl jsem se zastavit se u starých známých,“ řekl Boocks.

Zatímco popíjel pivo, bavil se se svým přítelem. Pak ho ale přemohly emoce a už neměl sílu dále se přetvařovat. Pohroužil se do svých myšlenek, z kterých ho vytrhl až hlas kamaráda.

„Co se děje? Vypadáš strašně,“ zeptal se ho znepokojeným tónem.

Aiden se mu zahleděl do očí, pak odvrátil pohled kamsi pryč a řekl: „Doris... sakra, jak jen to říct... má žena má poměr s jedním naším známým. Už mě nemiluje... chápu, že si celý svět myslel, že jsme mrtví, ale já na ni myslel každý den.“

„Aha, promiň, kámo, to jsem netušil. Ani nevíš, jak mě to mrzí,“ utěšoval ho přítel.

Vtom se v televizi objevili záběry střetu nějakých demonstrantů s policisty. Ti protestující byli odpůrci styku s Droxy. Byli přesvědčeni, že to nepřinese nic dobrého, a tak se rozhodli protestovat u Úřadu vlády. Demonstrace byla potlačena silou. A pak běžely další záběry – sebevražedný atentátník, zbrojení země, ve které je chudoba a další nepěkné události.

Aidenovo rozčilení nebylo způsobeno jen nevěrou jeho manželky, ale všemi ohavnostmi tohoto světa. Boocks nyní viděl obě civilizace v brutálním kontrastu. Na jedné straně bezchybná rasa, která je takřka u cíle svého vývoje a na straně druhé, v porovnání s tou první, neuvěřitelně nevyspělá rasa, ve své podstatě příšerně primitivní a barbarská.

17. kapitola – Meziplanetární diplomacie

Aiden seděl v přeplněném autobuse a přemítal. Tohle přece není ten svět, ve kterém donedávna žil, ale... ano! Život na této planetě mu dříve připadal úplně normální. Vlastně, jak se dá definovat „normální“? Lidé ve všech dobách mohli na tu svou nadávat, jak je prohníla a zkažená. Ale on má nyní, jako první člověk v historii, srovnání... může konfrontovat lidskou rasu s civilizací Droxů. A tento pomyslný souboj dopadl v očích Aidenova Boockse jasně. Pozemšťané se nemohou Droxům v žádném ohledu rovnat, ať už se jedná o fyzickou, duševní, technickou nebo morální vyspělost. Je to jako srovnávat lidi a mravence.

Aiden vystoupil v New Yorku na hlavním nádraží, pak asi hodinu bloumal po nákupním centru a posléze se vydal do Střediska kontroly vesmírných letů. Na vrátnici ukázal svou propustku a vešel do budovy. Mnoha chodbami se dostal až ke dveřím provizorního operačního štábu. Mávl rukou před čidlem, z něhož vedl signál ke zvonku uvnitř místnosti.

„Vstupte,“ ozvalo se z reproduktoru vedle dveří.

Aiden vstoupil do velké místnosti. Bylo tu několik lidí plnících horlivě své úkoly. Boocks přistoupil ke stolu, za nímž seděl postarší muž, podle legitimace velvyslanec OSN.

„Posaďte se. Co byste rád, pane Boocksi?“ otázal se přívětivým tónem.

Aiden si sedl a řekl suše: „Chtěl bych na O-Drox. Je mi jedno, jestli jako vyslanec nebo jako poskok. Prostě tam chci.“

Muž v křesle se narovnal a zamračil se. Pak velice přátelsky pronesl: „Nebud' tak zbrklý, synu. Vždyť jste se sotva vrátili. Myslel jsem, že budete chtít strávit nějaký čas s rodinou. A navíc... my vás potřebujeme tady.“

Boocks se dlouze zadíval do země, pak se zhluboka nadechl a podíval se velvyslancovi do očí. „Chci na O-Drox, prosím!“

Muž pokrčil rameny a řekl: „No tak tedy dobrá. Dejme tomu, že přehlédneme to, že nemáte žádné vzdělání v oboru. Z úcty k prvnímu muži, který spatřil Droxy, bude jistě většina hlasovat pro vaše dosazení na plánovanou ambasádu. Když to tak chcete...“

Aiden se postavil, poděkoval a odešel. Další dny trávil tím, že pozoroval dění v New Yorku a naslouchal rozhovorům pozemských vědců s jejich droxskými protějšky. Byl doslova fascinován jejich vyspělostí, uzavřel se do sebe, s nikým nemluvil, novinářům neposkytoval rozhovory.

Chtěl se na O-Drox vrátit, ne tam jet na návštěvu. Protože tam se cítil být doma, to Země mu připadala cizí.

Aiden seděl u stolu ve svém pokoji v hotelu a dopřával si pořádnou večeři, když mu zazvonil mobil.

„Boocks, prosím,“ pronesl.

Muž na druhé straně byl onen velvyslanec OSN, s kterým před několika dny mluvil.

Řekl: „Dobrý večer, pane Boocks. Světová diplomatická rada právě jednala o vašem přiřazení k vyslaneckému týmu. Je mi líto, ale vaši žádost zamítli. Tedy alespoň prozatím. Určitě vás dají do některého z dalších turnusů.“

Aiden poděkoval za vyřízení zprávy, přerušil hovor a vši silou mrštil mobilem do rohu místnosti. Zuřil, byl neskutečně naštvaný a nehodlal to takhle nechat. Už tu nemohl dále jen tak trčet. Když se trochu uklidnil, začal osnovat plán.

Když psal vzkaz svým kolegům, mumlal si obsah: ... *Je to riskantní, ale snad to vyjde. Až tohle budete číst, už tady nebudu.* Nastavil automatické odeslání za dvacet čtyři hodin a vypnul počítač.

Přes noc se snažil spát, ale moc to nešlo. Ráno vyrazil do Střediska kontroly vesmírných letů. Díky své legitimaci prošel takřka bez povšimnutí. Veškeré dění pozorně sledoval, a tak věděl, že dnes, konkrétně za dvacet minut, odlétá jedna droxská loď zpět na O-Drox. Vplížit se do hangáru nebyl žádný problém – strážníci byli štěstím bez sebe, když se mohli s velkým kapitánem Boocksem vyfotit. Droxskou technologii dobře znal. Otevřel dveře, vstoupil na palubu lodi třídy Gafaral a ukryl se mezi bednami v nákladovém prostoru.

Zanedlouho přišli Droxové. Nastartovali motory, strop hangáru se rozevřel a loď plynule vyletěla z budovy. Aiden výborně využil své slávy, značného chaosu v celém New Yorku a ve Středisku a toho, že loď třídy Gafaral neměla palubní senzory známek života. O jeho zmizení se dozvědí jako první až jeho přátelé, ale to už dávno bude pryč. Odlétal, vracel se, zpět na O-Drox stejnou lodí, kterou přiletěl na Zemi, aby zjistil, že není jeho domovem.

18. kapitola – Emigrant

Lod' třídy Gafaral se vnořila do útrobu hangáru obrovské orbitální stanice. Po chvíli manévrování zaplula na určené místo a ze stěny vyjel přechodový tunel, který se s mírným zaduněním přitiskl ke dveřím lodi.

Aiden usoudil, že už jsou asi na stanici, ale byl bezradný, tady jeho plán končil. Otevřely se dveře do přepravního prostoru a vstoupili dva Droxové. Boocks uslyšel skřeky, ale bez tlumočnického zařízení neměl ponětí, o čem se ti dva baví. Než však stihl o něčem uvažovat, odsunul jeden z Droxů bednu a díval se pozemšťanovi přímo do očí. Drox byl zřejmě vyveden z míry. Netušil, co to má znamenat.

Dva žlutí tvorové pomohli Aidenovi na nohy. A zatímco jeden kapitána držel pevně za rameno, druhý někam odešel. Pak se vrátil s tlumočnickým přístrojem. Aiden si ho vzal, nasadil si sluchátka a rozvažoval, co má říct, aby si nemysleli, že má zlé úmysly.

„Objevili vás senzory stanice. Co tu děláte?“ otázal se rozčileně jeden z Droxů.

Aidenovi vyvstaly na čele krůpěje potu. Jestli tohle nevyjde, pošlou ho zpět na Zem a už se sem nikdy nepodívá. „Já potřebuju... chci tu zůstat.“ Se strachem očekával jejich reakci, ale když nic neřikali a nezdáli se být pobouření nebo naštvaní, dodal: „Prosím vás o azyl. Nechci být na Zemi, tady mi bylo mnohem lépe. Mám své důvody. Prosím!“

Droxové se na sebe podívali a pak jeden z nich řekl: „O tom my nemůžeme rozhodnout. Zavedeme vás k nově zřízenému diplomatickému orgánu. Jim budete moci přednést svou žádost.“

Boocks spolu se svým doprovodem opustil hangár a zamířil kamsi do útrobu stanice. V jedné místnosti stál uprostřed metr vysoký panel a kolem něj kruhová plošina o průměru

šest metrů, která převyšovala podlahu jen o pár centimetrů. Byl to vlastně jen takový stupínek. Droxové přistoupili blíž k panelu. Jeden pokynul Aidenovi, aby vstoupil do kruhu, a když tak učinil, druhý vyřukal na displej příkaz. Na zlomek vteřiny místností probleskl záblesk a vzápětí se všichni tři ocitli na jiném místě. Panel i plošina tu také byly, ale místnost vypadala jinak.

„Jsme na O-Droxu v Lopdapu. Pokročili jsme ve výzkumu toho záření, takže jsme nyní schopni využívat ho i pro přenos menšího množství hmoty na kratší vzdálenosti s dokonalou přesností. Velice to urychlí přepravu z vesmíru na povrch i v rámci této planety.“

Droxové kapitána přepravili malým plavidlem k budově, kde sídlil diplomatický výbor.

* * *

„... takže i když se vaše jednání zdá být neopodstatněné a nerozvážené, neporušil jste žádnou stávající dohodu,“ domluvil konečně droxský diplomat. Aiden se v duchu zaradoval, Drox se ale jen na okamžik zamyslel a pak pokračoval: „Jenže naše národy, jak pozemšťané, tak i Droxové, chtějí regulovat počet příslušníků druhé rasy na své planetě a mít o nich neustále přehled. Svým jednáním jste celé vyjednávání zkomplikoval. Vaši nadřízení mi řekli, že vás do vyslaneckého týmu nezařadili. Sice jste neporušil žádnou dohodu, ale zároveň jste se neřídil nařízeními vašich nadřízených.“

Aiden mu skočil do řeči: „Ale ani mi nezakázali sem letět.“

Drox zvýšil hlas, aby vyjádřil svou autoritu a pokračoval: „Vstoupil jste bez povolení na palubu jedné z našich lodí.“

„A kdybych se předem zeptal, dovolila by mi to posádka té lodi? Když neexistuje zatím žádná dohoda o přepravě jedinců mezi planetami...“ pokrčil výmluvně rameny Aiden. Po chvíli se až zastyděl, že takto zneužil droxské dobrosrdečnosti. Ale otázka splnila svůj účel.

Drox byl v úzkých. „No asi, tedy určitě by vám dovolili vstoupit na palubu a nemohli by vám zakázat přepravit se sem.“ Tohle handrkování by se mohlo táhnout klidně donekonečna. Bylo potřeba ukončit tento zbytečný případ a soustředit se na důležitější věci v meziplanetární diplomacii. Drox vyčerpaně řekl: „Zavolám ještě jednou vašim nadřízeným, a když budou trvat na vašem návratu, eskortujeme vás zpět na Zemi.“

Spustil holografickou obrazovku nad svým stolem a zapnul interdimenzionální vysílací kanál. Před Aidenem se objevila tvář nějaké ženy, zřejmě příslušnice několika set členného pozemského diplomatického týmu.

Aiden narovinu řekl: „Hele můžete se v tom šťourat, jak chcete. Tohle je nevyřešitelný případ. A jo, možná si jednou vynutíte můj návrat, ale k čemu to bude. Vy mě nepotřebujete, nechte to být. Dovolte mi zůstat a nebudu se vám nikdy plést do cesty.“

Žena se vyhnula přímé odpovědi, řekla, že se ozve a vypnula komunikátor. Od té doby se již nikdo Aidenovi neozval. On se pomalu zabydlel na O-Droxu. Za několik dní byla uzavřena smlouva o migraci, jež byla překvapivě benevolentní. Aiden získal přesně podle předpisů status občana O-Droxu, takže ho už nikdo ze Země nemohl přinutit k návratu.

19. kapitola – Soužití dvou civilizací

Duben 2093 – září 2096

Země, O-Drox

Počáteční nadšení začalo pomalu ustupovat. Nejprve se dvě odlišné rasy jen oťukávaly a poznávaly se navzájem. Čím více se propojovaly, tím bylo více možností střetu zájmů nebo

názorů. I přes regulaci se začaly ovlivňovat naprosto odlišné systémy ekonomiky, hospodářství, politiky, práva a dalších odvětví.

Někteří lidé ztráceli mantinely slušného chování a začali porušovat některé normy a doporučení. Různí vlivní lidé se snažili prorazit na O-Drox, což se zprvu nedařilo, pak ale situace změnila a mnoho podnikatelů a politiků začalo uplatňovat svůj vliv na planetě Droxů. Oběma směry proudily neprůhledné převody, rozjel se černý trh a neřízená migrace.

Droxské i pozemské kontrolní orgány ztrácely postupně kontrolu. V mnoha státech se dostávali Droxové do řídicích funkcí, protože voliči už byli znechuceni lidmi. Droxové byli vskutku velice zodpovědní a na co sáhli, to se zlepšilo. Naopak na O-Droxu se po stovkách let rozvinula opět kriminalita a Droxové, kteří na takovou situaci nebyli připraveni, museli povolati lidi a upravit své zákony.

Po dvou letech od přistání droxských lodí vyjádřilo několik lidí a Droxů své obavy. Nikdo však již nemohl zvládnout kontrolovat transport jedinců, zboží, informací a peněz. Pár vychytralých podnikatelů využilo mezery ve smlouvách, zřídilo soukromou dopravní korporaci a vyhradilo si monopol na přepravu všeho.

Naivní Droxové pomalu prozírali. Idylka se měnila přímo před očima v chaos. Droxský národ už nebyl v otázkách meziplanetární politiky jednotný. Ozývaly se hlasy, aby se obě rasy co nejvíce izolovaly. Život Droxů se znepríjemňoval. Všechny protesty obyvatel byly tlumeny argumenty o prospěšnosti spolupráce, pravda však byla taková, že statistiky na O-Droxu se začaly zhoršovat v mnoha směrech.

Šestnáctého února 2096 se na Zemi v Somálsku stala nepěkná věc. Pro média senzace, pro vzájemné vztahy Droxů a lidí roznětka vyvolávající řetězovou reakci. Poblíž právě probíhající bitvy státní armády a opozičních povstalců prolétala na pravidelné lince droxská loď, přepravující Droxy z Madagaskaru do Evropské federální republiky. Jedna z bojujících stran usoudila, že se jedná o nepřátelský letoun a jeden z pilotů dostal rozkaz sestřelit ji. Zastaralé senzory ani po přiblížení nerozpoznaly rozdíl a pilota v zápalu boje nepřekvapila ani značná vzdálenost té lodě od ohniska bojů. A navíc nebyl vycvičen k přemýšlení a uvažování, ale k poslouchání příkazů a rychlému zneškodnění nepřítele. Vystřelil. Mimozemská loď byla sice technicky dokonalejší, proti zbraním však byla naprosto bezbranná. První raketě se ještě stihl pilot vyhnout, druhá už ale našla svůj cíl. Droxské lodi se podařilo nouzově přistát a nikdo na palubě nebyl zraněn.

Po tomto incidentu získali odpůrci skloubení civilizací v droxských řadách převahu. Sborovna správců řídicích národ narychlo sepsala návrh a vyhlásila referendum pro všechny Droxy. Návrhy na změnu meziplanetární politiky byly těsnou většinou schváleny.

V následujících měsících to vřelo nejen mezi diplomaty obou ras, ale i veřejnost každé z planet se názorově rozpoltila. Počáteční nadšení se zcela vytratilo a mezi civilizacemi to začalo vřít.

20. kapitola – Konec iluzí

Pátého září 2096 (3 roky společného soužití)

Lopdap, O-Drox

Drox jménem Planak seběhl schody a stanul na půlkruhovém vydlážděném náměstíčku. Před ním se nacházel vstup do stříbřitě lesklé budovy Sborovny správců řídicích národ, šedesátipatrového komplexu o rozloze jednoho kilometru čtverečního.

Jakmile prošel honosným portálem, ovanul ho příjemně chladný závan vzduchu. Nenápadně vytáhl z kapsy malý oválný předmět a upustil ho na zem. Nad vstupními dveřmi se nalézalo několik senzorů. Když dopadl předmět na podlahu, hned několik baněk se natočilo tím směrem a vstupní halou se rozeznělo pronikavé skřípání – poplach!

Drox se rozeběhl a náhle se rozdvojil, jakoby se během vteřiny naklonoval. Oba jedinci se opět rozdvojili a kopie se dělily dál. Za minutu už byla ve vestibulu stovka stejných Droxů a všichni běželi k antigravitačnímu výtahu. Odněkud vyběhla pětice Droxů v černozelených uniformách. Okamžitě spustili palbu ze zbraní, které měli každý připevněné na obou předloktích. Malé červené kuličky, kapsle nabyté obrovským množstvím elektrické energie, zasypaly početnou skupinu vetřelců. I přes obrovskou palebnou sílu ochranky, vběhlo na prostornou plošinu dvacet nezvaných hostů, jeden zapnul antigravitační pole a vzápětí skupina stoupala rychle vzhůru.

Takovýto útok nikdo nečekal. Proč se také na O-Droxu bát nějakých výtržností, či dokonce napadení? Vlastně i pětičlenná stráž ve vstupní hale byla výjimkou. I přes nepotřebu obrany před narušiteli byla budova značně zabezpečená. Útočníci však měli celou akci naplánovanou a bezpečnostní systémy znali dokonale.

Malá skupinka se ve vstupní hale oddělila a dostala se do prostor, kde se nacházel centrální systém budovy. Jeden z Droxů zapnul nějaké zařízení, které zneškodnilo většinu senzorů. Druhý přiložil k elektronickému zámku dlaň, v níž držel malý předmět. Ten přístroj se napojil na rozhraní zámku a během několika vteřin zneškodnil ochranný software. Dveře se otevřely a oni vstoupili dovnitř. Jistě by se mohli pokusit zlomit obranný systém budovy pomocí ovládacích panelů. Mnohem jistější a rychlejší však byl jiný způsob. Přízemím Sborovny správce řídicích národ otrásl výbuch. Místnost s obrannými systémy už neexistovala. Útočníci u sebe měli výbušniny a obětovali se pro hladký průběh mise.

Druhá skupina vetřelců vystoupila v posledním patře, proběhla chodbou, jak nejrychleji jen Droxové zvládli – rychlostí patnáct metrů za sekundu – a vstoupila do luxusní kanceláře s kruhovým půdorysem. V místnosti byl jediný Drox, který se je hned pokusil zneškodnit podobnou zbraní jako strážci dole ve vestibulu. Zastřelil šest útočníků, další se na něj však vrhli, vyrvali mu zbraň z ruky a znehybnili ho.

„Co tady děláte? Nebo spíš, co tady děláš Planaku ty a tvé kopie?“ zeptal se v droxsštině napadený Drox. Odpovědí mu byl pohled plný hněvu, na Droxy dost nezvyklé. „Jak ses opovážil použít kvantový projektor?“ Pak ho jedna z Planakových kopií omráčila výbojem z taseru.

Použití kvantového projektoru bylo nemyslitelné, trestné. Nikdo ho nikdy nepoužil bez dovolení lidu. Byl využit jen několikrát, vždy pouze kvůli bezpečí obyvatel nebo pro vědecké účely. Kvantový projektor dokázal vytvořit ze subatomárních částic přesný a hmotný obraz reálného, již existujícího objektu. Prakticky vytvořil kopii čehokoliv. Na přepravu Droxů ani materiálu však nemohl být využit. Kopie byla vždy nestabilní a moc dlouho nevydržela. Životnost závisela na složitosti a velikosti objektu, nic ale nevydrželo déle než několik minut.

Planak si toho byl vědom, a proto se pustil okamžitě do práce. Zasedl ke stolu, nasadil si rukavice s akcelerátory na konečkách prstů a vyvolal hologramovou obrazovku. Protože byl členem Správního sboru, měl přístup ke všem datům a mohl se v operačním systému pohybovat bez zábran. Vypnul bezpečnostní poplach a místo něj zapnul požární. Přístroje i AI budovy dostaly své úkoly, a tak jim nikdo nevymluvil, že poplach byl spuštěn záměrně a je falešný. Všichni museli z budovy ven... kromě Planaka samozřejmě. Uzamkl místnost, ve které se nacházel a začal rozesílat příkazy svým stoupencům do všech institucí.

Jeho kopie zatím vysílaly fiktivní autorizační kódy, vytáčely neexistující linky, vytvářely v globální síti obrazy neexistujících AI. Dělalý všemožné obstrukce, jen aby na chvíli zmátly droxský lid a přetížily síť.

Kopie se začaly pomalu hroutit a jedna za druhou odpadaly. Doslova se vypařily před očima. Svou práci však zvládli vykonat, a tak měl Planak volné ruce.

„Co to děláte?!“ zařval z interkomu reprezentant Sborovny správce řídicích národ, dnešní formální nejvyšší vůdce Droxů.

Planak nepřestával vyťukávat příkazy a přitom řekl: „Takhle to nejde dál. Už nemůžeme nadále tolerovat to, jak nás lidé pomalu zevnitř ničí. Mám na všech důležitých postech své přívržence. Máme za to, že postup Sborovny není dost rychlý a razantní. Nemůžeme čekat. Musím to udělat takhle, jinak to nejde. Omlouvám se.“

Planakův kolega se vzpouzel: „Ale to je přece proti našim zvykům! Nemůžete...“

Planak ho odpojil a interkom vypnul. Svůj úkol už takřka splnil.

21. kapitola – Převrat

Kódy ke spuštění satelitů schopných generovat interdimenzionální tunel byly změněny, když Planak opouštěl kancelář. Za dveřmi na něj čekala ochranka a několik jeho kolegů. Ani se nebránil, když ho pacifikovali, a nechal se odvést do jiné kanceláře, kde ho měli vyslechnout. Nemusel klást odpor, protože ho jeho přátelé osvobodí... až dokončí svou část úkolu.

Mezitím začaly po celém O-Droxu vypadávat klíčové systémy, jak je přívrženci oddělení civilizací vypínali. Infrastruktura byla dočasně narušena, pořádkové jednotky měly plné ruce práce a většina obyvatel byla dezorientovaná.

V Centru leteckého a vesmírného provozu se spustil alarm, a zatímco všichni opouštěli budovu, Lavop, Drox, který zachytil signál z Wagonu 5, usedl za hlavní ovládací pult. Jeho tři přátelé zaujali místa u jiných panelů. Muselo jich být víc, protože k přenastavení některých systémů bylo potřeba víc jedinců.

Odeslal zprávu o krizové situaci v centru a vypnul všechny přijímače. Poté zaměstnal AI, když dal příkaz, aby řídila bezpilotní vzlet všech lodí na povrchu. Byly jich tisíce. Lavop nerušeně aktivoval obranné satelity a nastavil je do módu nejvyšší ostražitosti, pak jejich ovládní předal kolegovi. Z primárních úkolů zbýval už jen poslední – poslat vzkaz lidem ze Země. Zapnul nahrávací zařízení.

„Dobrý den, hovoří Lavop jménem všech Droxů. Od teď s okamžitou platností rušíme všechny naše dohody a styky. Již nemáme zájem být s vámi v kontaktu. Nepokoušejte se vysílat k naší planetě lodě interdimenzionální tunelem! Všichni Droxové budou okamžitě vyzvednuti. Lidé z O-Droxu budou transportováni k Zemi.“

Když domluvil, nahrál vzkaz do jedné z lodí na oběžné dráze, která byla v rukou Planakových stoupenců. Generátor pole se aktivoval a přenesl loď k Zemi. Jeho posádka hned vyslala signál, který díky posilovači zachytily všechny přijímače, droxské i lidské. Za pár minut už se kolem lodí shlukly desítky jiných lodí, všechny droxské. Lidé byli zmateni. Někdo se Droxy snažil přemluvit, ale ti to ignorovali.

Po patnácti minutách už na zemském povrchu nezbyl ani jeden Drox. Loď, která doručila ten vzkaz, vypustila směrem ke třem satelitům s generátory pole bomby. Flotila se přenesla zpět k O-Droxu. Tři družice několik vteřin nato zmizely v ohnivých koulích. S nimi byla zlikvidována i možnost cesty k droxské planetě.

Ulicemi všech měst na O-Droxu se zatím nesl hlas Foloka, dalšího z vysoce postavených Planakových přívrženců. I když v droxském světě neexistovaly formální hodnosti, fakticky to byl jeden z nejvyšších velitelů armády.

„Uctivě zdravím všechny Droxy! Vážení, poslouchejte mě, prosím, pozorně. Zachovejte klid, všechny systémy budou zanedlouho opět funkční. Nemusíte se bát o své zdraví, svobodu, majetek ani pohodlí. Všechno bude jako dřív. Víme, že většina z nás chce přerušit všechny styky s lidmi. Postup kompetentních orgánů se nám nezdál dost rychlý a razantní, a tak jsme vzali celou záležitost do svých rukou. Možná je náš postup nešetrný vůči vám, obyvatelům této planety, ale vězte, že se to vyplatí. Buďte trpěliví! V tuto chvíli už máme pod kontrolou všechny systémy a naši radikální odpůrci nás už nemůžou zastavit.“ Pak

mu na displeji blikla nová zpráva. Podíval se na ni a s radostí dodal: „Právě mi oznámili, že naši druzi se už vrátili ze Země a lidé už nemohou vytvořit interdimenzionální tunel.“

Droxská veřejnost toto oznámení přijala v klidu. Většina Droxů souhlasila a ti, co stále zastávali názor sdružení civilizací, se podvolili většině. Několik málo Droxů se vzbouřilo, Planakovi přívrženci je však brzy umlčeli – zavřeli je do vězení... které se na O-Droxu používalo naposled před stovkami let.

Lidé, žijící na planetě, byli shromažďováni v hlavním městě. Droxové je hodlali poslat tam, odkud přišli.

22. kapitola – Výzkum na Z-Droxu

Zámky dveří pozemské lodi zaklaply, loď líně vzlétla a mračna prachu se zvedla do všech stran.

Drox ve středisku mrknul směrem k čidlu, čímž spustil komunikační kanál, a řekl klidně, s kamennou tváří: „Vy jste poslední. Let'te na udané souřadnice.“

Jakmile loď po chvíli letu dosáhla cílového bodu, obklopila ji fialová záře. Když se pavučina rozplynula, bylo v těch místech, kde stála loď, prázdno.

„Transport byl úspěšně dokončen, všichni lidé i všechny jejich lodě jsou nadobro pryč,“ ohlásil dispečer.

Tři roky žily droxská a lidská civilizace společně, nyní se během tří dnů jejich přátelství zhroutilo, jakoby nikdy nebylo. Setkání dvou odlišných kultur nedopadlo zrovna podle představ ani jedné z nich.

* * *

Obří sluneční kotouč se chýlil za obzor, nad písečnými dunami se tetelil horký vzduch a jediné, co narušovalo ticho, bylo hučení chladiče transportní lodi. Aiden se otočil, aby ještě jednou mohl alespoň pohledem poděkovat lodi třídy Gafaral, jejíž těžko vyslovitelné jméno si nezapamatoval. Hlavní bylo, že je dokázala přepravit do bezpečí... tedy spíše jeho. Jinak by ho deportovali spolu s ostatními zpět na Zemi.

Možná je to ze všech lodí, ve kterých jsem v životě seděl, ta úplně nejdůležitější, uvažoval Aiden.

Jujapak mávl rukou před čidlem, a otevřel tak dveře deset metrů vysoké a v průměru patnáct metrů široké kupole. Vstoupil dovnitř, po něm vešel Aiden následován Sulmukem a Kampelem. Pozemšťan, který se rozhodl žít na O-Droxu, Drox, který se jako první setkal s lidmi, Drox, který prozkoumal Aidenovu paměť a Drox, jenž našel způsob, jak využít záření k cestování napříč galaxií – trojice Droxů riskovala, aby ukryla člověka. Planeta Z-Drox byla ideální skrýš. A také tu byl učiněn znepokojivý objev. Možná, že za jiných okolností by Aiden a Boockse vydali a dělali by dál svou práci. Tohle se však muselo prošetřit. A navíc mu věřili – všichni lidé nebyli špatní, Aiden a shledali dobrosrdečným a zvědavým.

Octli se v multifunkční laboratoři. Aiden přešel vnitřek kopule pohledem tam a zpět. Po obvodu bylo ke stěně nalepeno několik menších boxů. V laboratoři se nacházely i obytné prvky, takže v ní výzkumníci zřejmě i bydleli. Aidenovi se zdálo, že všechny přístroje nejsou ještě vybalené. Dveře jednoho z boxů se se zasyčením rozevřely a vyšel z nich jeden Drox.

„Zdravím, přátelé. Buďte vítáni. Aidene, slyšel jsem o vás. Prý jste chtěl zůstat. No... myslím, že toho nebudete litovat. Mé jméno je Kunalim.“ Když uviděl tázavé pohledy Aidenových společníků, dodal: „Samul šel zkontrolovat sondy, vrátí se za půl hodiny.“

Poté přešel k jednomu z pultů a pokynul ostatním, aby se šli podívat. Gestem zapnul tablet a pomocí rukavic s akcelerátory přesunul obraz na výkonnější projektor, který navíc, na

rozdíl od tabletu, dokázal promítnout obraz v prostoru. Aiden zkřížil ruce na prsou a zvědavě očekával to, co jim výzkumník sdělí.

Nad pultem se objevila nějaká kostra a kolem naběhly různé údaje. Aiden nemusel nic číst ani slyšet, aby poznal, že to je lidská kostra... nebo něco hodně podobného.

„Tohle jsme našli před týdnem u Magdarských vrchů. Předpokládali jsme, že na Z-Droxu byl kdysi život, ale tohle... Podle kostry jsme mohli rekonstruovat podobu toho živočicha. Je neuvěřitelně podobný lidem ze Země. Vážení, to není náhoda. Ačkoliv jsou Droxové i lidé humanoidní, fyziologicky jsou dost odlišní. Je prakticky nemožné, aby se život na různých planetách vyvinul stejně. Tenhle...“ hledal správné slovo, „tvor má s lidmi hodně společného. Ale není to úplně člověk.“ Pak přepnul na další snímek, na kterém byl ten člověk v celé své kráse. „Takhle nějak vypadali,“ uzavřel Kunalim.

Bylo to něco mezi lidoopem a člověkem.

„Počkat!“ vykřikl Aiden, „tohle já znám. To je člověk vzpřímený, Homo erectus.“

23. kapitola – Ruiny

Jak se mohl dostat předchůdce člověka na planetu vzdálenou šedesát tisíc světelných let?

Kunalim podotkl: „Tohle ale není zdaleka jediný nález. Koneckonců, můžeme se jet k Magdarským vrchům podívat.“

Zatímco si brali všichni výbavu, otevřely se dveře a do kopule vstoupil Samul. Trochu se zarazil, když spatřil pozemšťana. Jeho kolega Kunalim mu však všechno vysvětlil. Ujistil ho, že Aiden není zlý a jde mu jen o poznání pravdy. Jujapak, Sulmuk, Kampel, Kunalim a Boocks vyšli ven a nasedli do malého vznášedla. Za deset minut už vznášedlo zastavovalo poblíž obrovské jámy. Aiden vyskočil jako první a rychlým krokem došel k okraji. Po části obvodu tohoto uměle vyhloubeného kaňonu se táhlo lešení. Byl vskutku obrovský – minimálně dva kilometry na délku a půl na šířku. Hluboký byl asi třicet metrů. Uvnitř se nacházelo mnoho staveb. A desítky archeologů odhalovaly další.

Průzkumníci sjeli výtahem na dno. Aiden si připadal, že vchází do záhadného města ukrývajícího mnoho tajemství. Tedy až do nedávné doby. Teď nastal čas objevů.

Jujapak řekl Aidenovi: „Měl byste počkat raději tady. Ne všichni sdílí náš názor. Vaše přítomnost by jim mohla vadit. Mějte zapnutou vysílačku.“

Boocks tedy zůstal u výtahu. Ostatní přistoupili k jednomu z archeologů.

„Tak co máte nového?“ zeptal se Kunalim.

Drox, který právě klečel na zemi a odhrnoval prach z nějaké desky, jen pokynul směrem ke středu rokle. Šli tedy tím směrem, dokud neviděli jednopatrovou budovu, kolem které postávalo asi dvacet Droxů. Zapisovali, natáčeli a přeměřovali. Příchozí dům obešli. Z druhé strany se nacházely dveře.

„Asi před pěti minutami se nám podařilo je otevřít,“ zavolal někdo.

Kunalim rozsvítil svou čelovku. Ostatní udělali totéž a pak vstoupili dovnitř. Uvnitř byla jediná, oválná místnost. Na stěnách i na čtyřech podpěrách byly stovky symbolů, vzdáleně připomínajících klínové písmo. Kampel vytáhl z kapsy malý tablet a změřil všemožné hodnoty. Odněkud ze zdola vycházel slabý elektromagnetický signál.

Když se porozhlédli, šli zase ven. Experti potřebovali na průzkum klid. Jeden z Droxů, postávajících kolem, přišel blíž ke Kunalimovi. Pozdravil ho typickým droxským gestem.

Řekl: „U vás na stanici prý máte jednu z těch koster, co jsme našli támhle,“ ukázal někam za sebe, „pak byste měli vědět, že nepatří bývalým obyvatelům téhle planety. Od té doby jsme odhalili více koster. Stovku. Všechny vypadají stejně a nepodobají se tamté. Ta, co ji máte vy, musí patřit někomu jinému.“

Kunalim jakoby mimochodem prohodil: „Takovou kostru měli předkové lidí.“ Pak se zamyslel. „Mám takovou teorii...“ jeho hlas náhle přerušil výkřik.

„Máme to! Zprovoznili jsme ten komplex. Je to transportér,“ volal Drox, který právě vyběhnul z budovy.

Všichni se sběhli opět blíž. Uvnitř bylo místo pro asi čtyřicet osob. Jujapak a spol. se tam také vmáčkli. Někdo zařízení aktivoval. Dveře se zavřely, symboly na stěnách se zeleně rozzářily a ozvalo se krátké, hlasité zahučení. Přítomní se octli ve velkém sále. Několik výzkumníků tu již několik minut pobývalo, takže systémy už byly v provozu. Transportér právě přemístil Droxy do velkého sálu, jehož součástí byla i laboratoř.

Aiden se proplížil do jedné z budov na okraji rokle. Osahal si pár vykopávek a prohlédl si architekturu dávno zaniklé civilizace.

Z vysílačky se ozvalo: „Aidene, objevili jsme laboratoř a archiv se záznamy. Ta rasa, co tu kdysi žila, dělala pokusy s... evolucí. Na mnoha planetách vysadili život a pozorovali vývoj života v různých podmínkách. Země asi byla jedním z pokusných objektů.“

Aidenovi se udělalo špatně, protože byl zdrcen pomyslením na to, že všechn život na Zemi je pouhý experiment. Dál už nic neslyšel.

* * *

Samul, vědec, který zůstal na stanici, stiskl klávesu, a aktivoval tak komunikační kanál.

„Jeden z pozemšťanů je stále tady, na Z-Droxu. Tři Droxové ho přivedli do výzkumné stanice Caspos. Jeden z mých kolegů se k nim přidal.“

24. kapitola – Zátah

„Na druhé straně planety už budujeme města a přitom na nás tady čeká ještě spousta senzačních objevů,“ vyhrkl Kunalim, když vstoupil do kopule.

Samula zjevně překvapilo, že se vrátili tak brzy. Jeho kolega poznal, že je něco v nepořádku.

S tázavým výrazem ve tváři se zeptal: „Co se stalo?“ Když se nedočkal odpovědi, zvýšil hlas. „Sumule, co jsi udělal?!“

„Musel jsem to nahlásit. Lid rozhodl – žádný pozemšťan nesmí zůstat.“

Kunalim se na něj vyčítavě podíval.

„Vojenská jednotka tu bude každou chvíli,“ dodal jen tak mimochodem, bez náznaku emocí Drox, který udal Aideny.

Boocks byl rozhozen faktem, že co nevidět dostane jednosměrnou letenku na Zemi. Jeho droxsští spojenci však zaznamenali ještě jednu neslýchanou věc – *vojenská jednotka*. Nikdy a za žádných okolností přece není potřeba armáda. Jestli to nechají Droxové zajít tak daleko, ztratí vlastní identitu. Nejen, že Planakovi spojenci použili násilné řešení, ale umírněnější Droxové byli naprosto ignorováni.

Jujapak na nepatrný okamžik zaváhal, pak ale rozhodně zavelel: „Do lodi! Rychle!“

Aiden, Jujapak, Sulmuk, Kappel a Kunalim vyběhli ven z laboratoře a zamířili přímo k lodi třídy Gafaral, kterou přiletěli. Jujapak otevřel dálkovým ovládním dveře, aby ušetřil čas. Když byli všichni uvnitř, zapnul motory na plný výkon. Riskoval, že je přehřeje, ale nic jiného mu nezbyvalo. Senzory totiž zachytily blížící se loď a dvě stíhačky. Loď se s hukotem zvedla ze země, čímž rozvířila mračna prachu, a začala nabírat výšku.

Z vysílačky se ozvalo: „Okamžitě přistaňte! Nemůžete nám uniknout. Ten pozemšťan půjde, kam patří.“

Jujapak vypnul přijímač a řekl všem na palubě: „Asi je načase, abych vytasil nějaké ty trumfy. Připoutejte se, vážení, bude to trochu házet. Inerciální tlumiče přetížení budou mít napilno.“

Loď akcelerovala a stoupala takřka kolmo vzhůru. Po obou stranách se mihly nějaké šmouhy. To loď minuly v obrovské rychlosti stíhačky. Podle senzorů se zase hned otočily a pronásledovaly uprchlíky. Větší loď zůstala na oběžné dráze. Kolem Jujapakova plavidla zase něco prolétlo. Stíhači po nich začali střílet.

Pilot zahájil úhybné manévry a jen tak tak se vyhnul plasmovým kopím, vyslaným zničit loď. Několik nekonečných minut se vesmírný koráb proplétal mezi balistickými drahami střel, než dosáhl orbity. Nepřátelská loď využila moment překvapení a vystřelila elektromagnetický impuls. Utíkající loď byla zasažena. Vysadily jí všechny systémy, a než se je Droxům podařilo zprovoznit, armádní loď se přiblížila, aktivovala vlečné pole a uvěznila uprchlíky. Bezmocnou loď pak odtáhla k vesmírné stanici na oběžné dráze O-Droxu. Tam se formovaly letky stíhaček pro případ nouze.

„Otevřete dok pět. Toho pozemšťana nalodíme do malé osobní lodi a pak aktivujeme generátor pole,“ přikázal velitel vojenské lodi.

Kampel mezitím stihl zprovoznit vysílačku. Vlnu elektromagnetického pole přežila díky tomu, že ji Jujapak vypnul. Stačilo přemostit přívod energie. Navíc zvýšil dosah.

Jujapak zapnul komunikátor, zhluboka se nadechl a začal vysílat na všech frekvencích: „Droxský národe, hovoří Jujapak. Když jsem se poprvé, a jako první z nás, setkal s lidmi, bál jsem se. Ale zároveň jsem věděl, že je to příležitost. A myslím, že jsme ji promarnili. Pravda – někteří lidé nám nepřinesli nic dobrého. Ale mezi těmi zlými jsou i dobří lidé. Aiden Boocks mezi ně patří. To, že ho chtějí vyhostit, je výborná ukázka prohnitosti tohoto systému. Ještě bych to pochopil, kdybychom se jednohlasně shodli. Ale skoro polovina z nás chtěla zachovat soužití našich civilizací. A způsob, jakým Planak převzal moc, je nemyslitelný. Droxové, z našeho společenství se stává totalitní režim! Právě teď potřebujeme vaši pomoc.“

Zprudka vydechl, a když vypnul vysílačku, řekl tiše posádce: „Snad jsem vyburcoval alespoň někoho.“

Vlečná i vlečená loď už prováděly přibližovací manévr, když vtom z jedné formace vyletěla stíhačka. Začala pálit na vojenskou loď. Sprška střel pokropila pravobok, loď se roztočila, takže další ohnivé šípy vždy zasáhly ještě nepoškozenou část trupu. Když se loď otočila jednou kolem své osy, nebylo místo, které by střely ušetřily. Z plavidla unikl kyslík a nějaké kapaliny. Pak se loď rozpadla na tři velké kusy a několik menších úlomků. Vlečné pole zmizelo, posádka zapojila systémy, které během cesty ze Z-Droxu opravila, a loď třídy Gafaral se prudce otočila a zamířila k povrchu planety. Zrádce byl ostatními piloty potrestán. Chvilí se mu dařilo manévrovat, pak byl ale zničen. Dva další stíhače vzal s sebou.

Teď už nejen názorové rozbroje, ale i násilí! Co se stane dál, si nikdo z Droxů nedovedl představit.

25. kapitola – Záhuda

Radikálové z obou táborů dostali záminku. Folok zmobilizoval celou armádu i dobrovolné milice, zatímco druhá strana vyhlásila stanné právo, protože stále měla většinu ve Sborovně správců. Mnoho lidí se přidalo k odboji proti Planakovu začínajícímu absolutismu. Také se začali seskupovat aktivisté zastávající názor, že se dá celá záležitost vyřešit mírovou cestou. K této organizaci se přihlásilo nejvíce Droxů včetně intelektuální elity a veřejně známých osobností. Jenže ti neměli zbraně!

Loď třídy Gafaral sestoupila k povrchu. Přistála hladce v hlavním městě a její posádka v pořádku vystoupila. Všude houkaly sirény a Droxové zmateně běhali po ulicích. Lopdapem

se rozléhal křik. Všeobecnou paniku umocnil Planakův uklidňující projev v celoplanetárním rozhlase, do kterého se mu podařilo nabourat.

„Celá planeta včetně Lopdapu je pod kontrolou droxského lidového velení. Neklad'te odpor při prohledávání vašich domů. Pokud se neprokáže spolčení s narušiteli demokracie, automaticky jste našimi spojenci. Všichni spiklenci budou zničeni!“ hlásal odhodlaným hlasem nastupující diktátor.

Aiden se svými společníky běžel ke Sborovně správců řídicích národ. Od přistávací plochy byla vzdálená jen tři bloky. Náhle začalo kdesi v dálce cosi kvílet a ten zvuk se přibližoval. Jujapak se ohlédl, ale přes hustou zástavbu nic nezahlédl. Obával se však nejhoršího... a to také následovalo.

Oblohou prosvištěla balistická raketa. Země se mohutně otřásla, až všichni spadli. Všechna skla v okolí se roztrátila tlakovou vlnou. Sloupy se zhroutili, transportní plavidla se poroučela k zemi, ulice zalila mračna prachu. Po deseti vteřinách nebylo vidět ani na pět metrů. Jediné, co prosvítlo oblak dýmu, byl ohnivý sloup, tyčící se nad městem jako metla.

Aidenovi pískalo v uších, pálily ho oči, v puse měl krev a hlavně necítil levou ruku. Zamžoural a konečně uviděl, i když matně, tu strašnou spoušť. Větší částičky se usadily, ostatní prach byl hnán větrem pryč. Boocks vyplivl krev a pár zubů a pak se pokusil posadit. Velká bolest mu tento záměr rychle překazila, a tak si zase lehnul. Po chvíli se k němu dopotácel Sulmuk. Jeho pohled prozradil mnoho – Aiden na tom nebyl moc dobře.

Sulmuk se k němu sklonil a položil mu ruku na hrud', a když ji zvedal, Aidenna ní uviděl krev. Také cítil, jak mu stéká po spánku. Pak přišel Kampel a pomohl druhému Droxovi zvednout ocelovou traverzu z pozemšťanovy ruky.

Za okamžik přiběhli Jujapak a Kunalim.

Jen, co pilot popadl dech, začal horlivě popisovat zkázu kolem: „Sborovna je srovnaná se zemí, teď je tam už jenom kráter. Všude se kouří a několik budov hoří. Plno Droxů zahynulo...“ Dál už nemohl mluvit. Když uviděl Aiden, vykoktal jen: „Co teď budeme dělat, kruci?“

„Musíme ho dostat do bezpečí,“ ukázal na Boockse Sulmuk, „stejně nemůžeme nic dělat.“

Droxové odtáhli Aideny zpět k jejich lodi. Ihned po vzletu začal houkat alarm. Do trysek a do chladicího systému se dostal prach. Naštěstí se projevily Jujapakovy dlouholeté zkušenosti, a tak loď, i když s obtížemi, dostal na předměstí. Odnegli Aideny do nejbližšího domu.

„Vítejte v mém příbytku. Tady budeme v bezpečí,“ pronesl Jujapak.

Droxové položili Aideny na pohovku. Jujapak přinesl lékárníčku a spolu se Sulmukem se pustili do ošetřování. Na tržné rány a škrábance nastříkali dezinfekci a pak regenerační gel. Ruku mu zafixovali do dlahy. Píchl mu lék proti bolesti a směs první pomoci – koktejl podpůrných látek, které nabudily organismus a urychlily proces hojení. Jujapak ještě přešel největší šrámy zařízením, které během několika vteřin rány sešlo mikrovláknem. Dal mu napít a nakonec mu zezadu na krk připevnil malou vibrační masážní kuličku, která pacienta uklidňuje.

„To je příjemné. Jako masáž,“ řekl potichu Aiden a snažil se nedat najevo bolest.

Droxové se sešli ve vedlejší místnosti na poradu.

Jujapak řekl: „Naneštěstí nemám diagnostický přístroj ani kompaktní CT nebo MR, ale obávám se, že má vnitřní krvácení.“

Nastalo dlouhé ticho, které přeťal až Kampel. „Musíme ho vzít do nemocnice,“ navrhl.

Jujapak razantně řekl: „To ale nejde. Když ho... když nás objeví planakovci, je konec. A navíc, ve městě teď bude dusno.“

„Hlavně si nejdřív musíme vyndat čipy ze zápěstí, jinak nás najdou,“ vmísil se do rozhovoru Kunalim.

Všichni si je vyřízli a zničili. Nad domem proletěly desítky stíhaček, z několika palpostů ukrytých mezi domy na ně začali střílet. Mnoho strojů se zřítilo k zemi, jiné opětovaly palbu. Ve městě bude opravdu dusno. A pravděpodobně nejen ve městě...

* * *

V Daldaku, dalším velkém městě, se shromáždil dav lidí před Planakovým dočasným hlavním sídlem. Až dobude Lopdap, vystaví si tam palác. Jednotky droxského lidového velení bránily demonstrantům ve vstupu. Lidé pobrali, co jim přišlo pod ruku, a začali mlátit planakovce hlava nehlava. Někdo z davu hodil mezi vojáky třaskavinu. V tom místě demonstranti prorazili obranný val a odhodlaně se hnali na Planaka. Když vtrhli dovnitř, diktátorova osobní ochranka začala do Droxů střílet. Planak využil nejnovějšího vynálezu a přenesl se na svou loď na oběžné dráze. Odtamtud aktivoval bomby, které ve svém sídle nastražil. Nervový plyn zabil Droxy v okruhu několika set metrů.

* * *

Samul si uvědomil svou chybu. Neměl udat své přátele a toho člověka. Toho hodného člověka. Teprve teď si uvědomil, že Planakovi nejde o blaho droxského národa, ale jen o moc.

Rozbrečel se, protože si dával za vinu celou tuhle občanskou válku. Opřel se o jeden z pultů v té pradávné laboratoři a sesunul se k podlaze. Pak prudce vstal, přeběhl místnost a vzteky praštil do paměťového krystalu, z kterého se tu vědci pokoušeli celý den dostat nějaké informace. Ten se po zásahu pěstí rozzářil. Oslepující záblesk světla se rozlil celou laboratoří a vzápětí zase zmizel. Všichni přítomní Droxové padli na kolena a udiveně na sebe pohlédli.

„To nebylo paměťové zařízení,“ řekl skoro zdrceně Sumul.

Cítil se jako naddrox, jako osvícený. Právě objevil prastarý odkaz rasy, která dělala experimenty s evolucí, protože jí, stejně jako Droxům, chyběl už jen poslední krok k povznesení. A oni to dokázali!

Každý Drox ovládal telepatii. Většinou však byla tato schopnost velice nerozvinutá a využití vyžadovalo mnoho sil. Nyní to bylo velice snadné. Zařízení pravděpodobně aktivovalo dosud nevyužitě části mozku. Všichni vědci z laboratoře spojili síly svých myslí a odeslali telepaticky informace na O-Drox. I s vypětím všech sil to stále nešlo, mnoho Droxů bylo stále mimo dosah. Sumul se zkoncentroval a vydal ze sebe všechno. Když splnil úkol, padl vyčerpáním na zem, chvíli lapal po dechu, až nakonec zemřel.

Jeho poslední slova zněla: „Doufám, že jsem odčinil tu hroznou chybu. Rád jsem prokázal našemu... našemu národu... laskavost.“

* * *

Sulmuk se zarazil, udělalo se mu nevolno, zavrával, pak ale získal zpět rovnováhu a napřimil se.

„Někdo mi předal telepaticky informace. Nemůžu moc rozeznat kdo, ale bylo jich víc. Sumul. Cítíte to taky?“ řekl.

„Ano,“ odpověděli jednohlasně ostatní Droxové.

Jujapak se usmál a řekl nadšeně: „Povznesení...“ V rozrušení nevěděl, co říct.

Všichni čtyři přistoupili spontánně k Aidenovi. Měl velké bolesti.

„Můžeme ti předat klíč k dosažení dalšího stupně bytí,“ pronesl klidně Kampel.

Aiden potlačil bolest a stěžil se zmohl na: „Sem s tím.“

„Ale tvůj mozek to nemusí zvládnout,“ upozornil Jujapak.

Aiden se na něj podíval a důrazným hlasem řekl: „Stejně umírám. Přece jsem sem nejel přes půlku galaxie, abych si tu udělal piknik, sakra!“ Zaklonil hlavu, zavřel oči a potichu, ale sebejistě prohlásil: „Do toho!“

Droxové spojili své síly a předali pozemšťanovi potřebné vědomosti. Vědomosti celého vesmíru. Sami pak zavřeli oči a soustředili se. Jejich fyzická těla se rozplynula a oni završili svou cestu.

Většina Droxů udělala ve stejný okamžik krok přes cílovou čáru životní pouti a vydala se do neznáma.

K čemu teď byla Planakovi všechna moc? Mohl vládnout té hrstečce, co zůstala. Ale to by bylo tristní. Bojující Droxové se pokusili také o povznesení, ale marně. Zloba a nenávisť jim zapříčila cestu. Jejich potomci budou mít možnost volby. A nesmějí ji promarnit. Rasa Droxů se tedy rozdělila do dvou sfér – zatímco většina postoupila na vyšší úroveň bytí, někteří zůstali a žili dál.

Aiden zakašlal a následně mu tělem projela prudká bolest. Udělalo se mu temno před očima, tep se zrychlil a dýchání bylo mělké. Pak vydechl naposled. Svalstvo povolilo a hlava neslyšně klesla.

Srdce přestalo tlouct, mozková aktivita se však navzdory tomu na okamžik zvýšila, pak nastala mozková smrt. Aidenovo tělo se rozplynulo a jeho vědomí se povzneslo.